Chu Sa Lan

Chuyện Tình Như ở Trong Mơ

Chương 1

Thi Phụng trở mình nằm nghiêng. Ánh mặt trời ban mai xuyên qua cửa kính có màn che bằng gỗ dọi lên tấm vải trải giường bằng satin trắng thành một vệt dài màu vàng. 7 giờ. Nàng lười biếng rời khỏi giường vì một lý do giản dị. Không phải thức dậy sớm để đi làm. Chiều hôm qua nàng đã nhận cái check cuối cùng của sở. Tình trạng kinh tế khó khăn khiến cho tiệm bán quần áo mà nàng làm *manager* phải đóng cửa vì không thể cạnh tranh lại những công ty lớn có tiền và có nhiều chi nhánh trên toàn quốc. Phòng ngủ của nàng và luôn cả ngôi nhà rộng thật im vắng. Bà má chồng có lẽ đã chở con trai đi bác sĩ cho nên phải mang theo hai đứa cháu nội. Với đồng lương của một manager, cộng thêm tiền an sinh xã hội của mẹ chồng và tiền trợ cấp tàn tật của chồng; đời sống của một gia đình năm người không được sung túc cho lắm. Bây giờ lại bị thất nghiệp, nàng thấy một tương lai không sáng sủa gì cho lắm nếu không tìm được việc làm trong một vài tháng nữa. Dù có lãnh tiền thất nghiệp thời số tiền đó chỉ đủ lây lất qua ngày. Cuối cùng tiền thất nghiệp cũng sẽ hết. Lúc đó nàng không biết phải làm gì.

Tiếng chuông điện thoại réo lên khiến cho Thi Phụng cau mày. Chuông réo tới lần thứ ba nàng mới uể oải nhấc lên.

- Hello…

Nàng dằn mạnh điện thoại trở về chỗ cũ khi nghe được vài tiếng đầu của

Chuyện Tình Như ở Trong Mơ

Chương 2

Thi Phụng ngồi im. Mắt của nàng dán chặt vào màn ảnh của máy điện toán. Nhìn những con số nàng trầm ngâm nghĩ ngợi. Thật sự ra cũng không có gì để suy nghĩ. Nàng bắt đầu gặp khó khăn về tài chánh. Sau khi trả hết bill hàng tháng nàng còn đúng một trăm mười lăm đồng. Đó là tiền mua thức ăn và tiêu xài lặt vặt của gia đình năm miệng ăn trong một tháng. Không đủ. Không đủ là cái chắc. Cái tiêu chuẩn ăn quen nhịn không quen và ăn nửa bỏ nửa thời năm trăm cũng thiếu huống hồ gì một trăm. Nhưng có cách nào để kiếm ra tiền trong thời buổi củi quế gạo châu này. Nàng đã đi nhiều nơi để xin việc song chỉ nhận được một câu trả lời: Sorry... No job . Mượn ai bây giờ? Bạn bè hay người quen nàng không dám mở miệng vì mắc cỡ và nhất là biết người ta cũng không có tiền cho mượn. Mấy cái thẻ nhựa nàng đã kéo không biết bao nhiêu lần và tiền nợ lên tới con số chóng mặt. Mình phải làm gì? Câu hỏi không có trả lời bởi vì người đặt ra câu hỏi cũng không biết phải làm gì để giải quyết tình trạng khó khăn này. Ngồi thừ ra giây lát nàng lắc đầu thở dài như muốn quên đi hay không nghĩ tới. Đột nhiên một ý tưởng lóe lên trong óc. Lục lọi trong hộc tủ chứa đầy giấy tờ hồi lâu nàng mới tìm thấy cái business card của Hân. Bấm số điện thoại nàng nghe chuông reo hai

lần bên kia đầu dây rồi giọng nói của Hân vang lên.
- Alo… Hân tôi nghe…
Thi Phụng cười nhỏ.
- Ông đói bụng chưa?
Hân reo lên với giọng ngạc nhiên pha lẫn mừng rỡ.
- Trời ơi tôi đói gần muốn xỉu…
- Vậy hả… Ông muốn ăn trưa?
- Dĩ nhiên là tôi muốn… Bà muốn ăn ở đâu?
- Chỗ cũ… 12 giờ rưởi tôi sẽ gặp ông ở đó…
- Tôi sẽ tới sớm hơn để chờ bà…

Thi Phụng cúp điện thoại. Nhìn đồng hồ thấy mới có hơn 10 giờ nàng bắt đầu sửa soạn. Cũng như lần trước nàng ăn mặc giản dị chỉ khác là trang điểm một cách kín đáo. Trước khi rời nhà nàng lặng lẽ qua phòng ngủ của Bằng. Nhìn thấy chồng đang nằm ngủ trên giường với đứa con trai nàng thở dài buồn bã. Đã lâu lắm rồi vợ chồng sống chung nhà với nhau như là hai người bạn, nương tựa với nhau để sống và nuôi hai đứa con. Trên danh nghĩa họ là vợ chồng song thực sự họ không hề ngủ chung giường, không hề có cử chỉ âu yếm chứ đừng nói tới chuyện ân ái với nhau. Phải nói là sự bất lực về thân xác đã biến Bằng thành một người bất lực cả về tinh thần.

Phải vặn công tắc ba lần chiếc xe Honda cũ đời 93 mới chịu nổ máy. Thi Phụng thở dài sườn sượt. Bây giờ mà hư xe thời đúng là tai họa. Nàng không có tiền mua thức ăn huống hồ gì sửa xe. Mười lăm phút sau nàng lái chiếc Honda vào bãi đậu xe của nhà hàng Sài Gòn. Đậu kế bên chiếc Mercerdes mới tinh của Hân nàng thầm ao ước một điều thật giản dị. Tiền. Có người nói tiền không mang lại hạnh phúc nhưng Thi Phụng dám quả quyết là người nói lên câu nói đó chắc chưa bao giờ ở trong hoàn cảnh nghèo khổ và túng bấn cùng cực để hiểu được giá trị của đồng tiền. Nhất là ở trong xã hội thiên về vật chất như xã hội này thời tiền có một giá trị cao hơn bất cứ thứ nào.

Bước vào cửa nhà hàng Thi Phụng thấy Hân ngồi nơi cái bàn cũ mà hai người đã ngồi lần trước. Thấy Thi Phụng bước vào Hân tươi cười đứng lên.
- Tôi cám ơn bà đã gọi tôi…
Thi Phụng cười đưa tay ra bắt tay Hân. Có vẻ như hơi ngạc nhiên về cử chỉ thân thiện này nhưng Hân vẫn vui vẻ cầm lấy bàn tay xinh xắn trong lúc kéo ghế cho nàng.

- Mời bà ngồi… Tôi đã gọi cho bà ly trà đá…
Ngồi xuống ghế Thi Phụng cười nhẹ.
- Cám ơn ông… Ông còn nhớ tôi uống gì à…
- Dạ nhớ chứ… Tôi còn nhớ bà ăn bún bò. Bà ăn rau và uống nước nhiều hơn bún và thịt. Có lẽ nhờ vậy mà tôi thấy bà vẫn còn đi lọt cánh cửa đó một cách dễ dàng…
Vừa nói Hân vừa đưa tay chỉ khung cửa chính của nhà hàng. Lời nói và cử chỉ của Hân khiến cho Thi Phụng bật cười thánh thót.
- Cám ơn ông... Không phải tại tôi muốn ăn kiêng mà vì tôi thiếu ăn…
- Bà nói gì tôi không hiểu…
Uống một ngụm nhỏ nước trà Thi Phụng cười.
- Tôi vừa bị thất nghiệp. Đó là lý do chánh để tôi phải nhịn ăn…
- Tôi thành thật chia buồn với bà…
Thi Phụng mỉm cười dù là cười buồn.
- Cũng chẳng có buồn gì nhiều. Mất việc này thời tôi kiếm việc khác… Điều mà tôi thích nhất là tôi có thể thức khuya, dậy trễ và có thời giờ mời ông đi ăn trưa…
- Tôi cám ơn bà còn nghĩ tới tôi. Tuy nhiên…
Thi Phụng ngắt lời của Hân.
- Ông muốn nói là tôi bị thất nghiệp nên để ông trả tiền hả. Tôi có tiền mà. Chừng nào không có tiền tôi sẽ nói cho ông biết…
Hân cười gượng vì bị Thi Phụng biết ý của mình.
- Thưa bà… Tôi…
Hân ấp úng khi thấy nét mặt nghiêm nghị của Thi Phụng.
- Ông còn muốn ăn trưa với tôi?
Hân cười tươi.
- Dĩ nhiên là tôi muốn…
- Vậy thì ông nên để tôi trả tiền lần này…
- Dạ tôi xin vâng lời bà…
- Ông được lắm. Tôi bắt đầu mến ông nhiều hơn và coi ông như một người bạn…
Thi Phụng nhấn mạnh tiếng được khiến cho Hân bật cười một cách vui vẻ.
- Tôi không hiểu tiếng được của bà…
Nhìn tô bún bò mà cô hầu bàn vừa đặt trước mặt mình Thi Phụng cười nói với Hân sau khi cô hầu bàn đi khỏi.
- Tôi có ý muốn nói là ông dễ dạy…
Hân trợn mắt. Thi Phụng rũ ra cười. Thái độ của nàng thật dễ thương khiến cho Hân không thể nào giận được dù bị nàng nói mình dễ dạy.
- Đàn ông mà dễ dạy là đàn ông tốt. Đàn ông mà chịu nghe lời đàn bà là đàn ông dễ thương. Ông biết điều đó hôn?

Hân cười gượng lắc đầu. Uống một hơi cạn nửa ly cà phê sữa đá anh nói với giọng cợt đùa.
- Thế à… Nhờ bà mà tôi mới biết tôi là một người đàn ông tốt và dễ thương…
Thi Phụng cười hăng hắc.
- Vậy hả… Bởi vậy tôi mới nói là ông được lắm… Ông khôn ngoan và hiểu biết hơn nhiều người đàn ông khác…
Hân cười hắc hắc. Anh nửa buồn cười mà nửa ngượng ngùng vì bị Thi Phụng lên lớp.
- Ăn trưa xong rồi bà làm gì?
- Về nhà ngủ… Mười mấy năm nay tôi làm quần quật để nuôi chồng nuôi con. Bây giờ bị thất nghiệp nên tôi phải hưởng nhàn…
- Bà nuôi chồng và con?
Hân hỏi dò và Thi Phụng thản nhiên gật đầu.
- Ông chồng tôi bị bán thân bất toại lâu rồi…
Hân gật đầu tỏ vẻ hiểu. Ngừng ăn anh nhìn Thi Phụng giây lát mới nói nhỏ.
- Rồi bây giờ bà lại mất việc…
Mặc dù Thi Phụng có giấu tiếng thở dài song dường như Hân nghe được hoặc cảm thấy được cho nên anh mới cười lên tiếng.
- Bà có cần tôi giúp điều gì…?
Thi Phụng chưa kịp lên tiếng Hân tiếp như phân trần.
- Mình là bạn với nhau… mà giúp nhau lúc khốn khó mới quí...
Đẩy tô bún bò chỉ còn chút thịt với bún Thi Phụng cười.
- Tôi cám ơn lòng tốt của ông tuy nhiên tôi còn xoay xở được. Khi nào cần tới sự giúp đỡ của ông tôi sẽ nói cho ông biết…
Biết cô bạn mới quen tìm cách từ chối khéo Hân nói với giọng ân cần và thành khẩn.
- Bà đừng nghĩ tôi thương hại bà hoặc giúp đỡ bà rồi đòi hỏi chuyện này chuyện nọ… Tôi quý mến và kính trọng bà…
Thi Phụng nhìn Hân. Ánh mắt của nàng nói lên sự cảm động và biết ơn.
- Tôi biết ông là người tốt và tôi rất may mắn quen ông. Nhưng tôi không thích nhờ vả vào người khác…
Nói xong nàng ra dấu cho cô hầu bàn tính tiền. Khi cô hầu bàn vừa đặt cái bill lên Hân định thò tay lấy nhưng Thi Phụng lừ mắt nghiêm giọng.
- Ông mà đụng tới nó là ông không bao giờ thấy mặt tôi nữa…
Nghe nói như vậy Hân vội rụt tay lại xong cười cười.
- Bà hơi khó tính. Lần sau xin bà để cho tôi trả tiền…
- Ok… Tôi sẽ để cho ông trả tiền dài dài cho tới khi nào tôi có việc làm…
Thi Phụng nói đùa trong lúc đặt lên dĩa cái thẻ nhựa.
- Để tôi cho tip…

Hân cười nói và vội vả bỏ mười đồng lên bàn như sợ cô bạn gái ngăn cấm không cho mình làm chuyện đó. Sau khi lấy cái thẻ nhựa bỏ vào trong bóp Thi Phụng đứng lên khiến cho Hân cũng phải đứng dậy mặc dù anh còn muốn ngồi thêm chút nữa.
- Xin lỗi tôi phải đi đón hai đứa nhỏ. Lần sau tôi sẽ ngồi lâu hơn…
Hân cười cười cùng với Thi Phụng đi ra cửa. Cũng như lần trước anh đưa bạn tới tận xe. Đợi cho Thi Phụng đề máy xe xong anh mới đi về chỗ xe của mình.
- Ông Hân…
Thi Phụng gọi với theo và Hân quay lại. Đưa mảnh giấy nhỏ cho Hân nàng cười nói.
- Đây là số cell của tôi…
- Cám ơn bà… Tôi sẽ gọi mời bà đi ăn trưa…
Nói dứt câu Hân giơ tay chào Thi Phụng lần nữa rồi bước nhanh về phía chiếc Mercerdes.
Đang ngồi xem tivi trong phòng riêng Thi Phụng hơi cau mày khi nghe điện thoại riêng của mình reo. Nhìn thấy số điện thoại nàng biết đó là số của Hân. Chuông reo năm lần mà nàng vẫn không chịu nhấc điện thoại ngoài ra còn cười lẩm bẩm.
- Cứ để ông ta đợi cho quen…
Khoảng 15 phút sau điện thoại lại reo. Đợi cho nó reo lần thứ tư nàng mới bật máy.
- Hello…
Thi Phụng nghe được giọng nói của Hân vang lên.
- Mấy ngày nay tôi tính mời bà đi ăn trưa mà bận nhiều chuyện quá thành ra không đi được. Để chuộc lỗi với bà tôi kính mời bà đi ăn với tôi tối nay…
Làm bộ ngập ngừng giây lát Thi Phụng nói nho nhỏ.
- Chắc tôi không đi được vì phải kèm cho hai đứa nhỏ học…
- Nếu tối nay bà bận thời tối mai mình đi ăn cũng được…
Như sợ Thi Phụng tìm cách chối từ Hân tiếp nhanh.
- Tối mai thứ sáu tôi nghĩ weekend hai cháu không có học bài …
Thi Phụng bật cười thánh thót.
- Ông nói đúng. Như vậy là tôi không có lý do gì để không đi ăn với ông…
Hân cũng cười nhỏ.
- Cám ơn bà. Tôi sẽ tới nhà đón bà…
Không muốn cho Hân biết nhà của mình nên Thi Phụng vội lên tiếng.
- Tôi đi một mình được mà…
- Dạ… Vậy tôi gặp bà đúng 7 giờ tối tại Red Lobster…
Trái với những lần trước lần này Thi Phụng diện kỹ. Khi nàng bước ra khỏi phòng Bằng nhìn vợ đăm đăm. Cảm thấy lòng bất nhẫn nàng vội cười nói

với chồng.
Em đi ăn với một người bạn. Em đã nấu cơm xong rồi… Anh với con ăn đi…
Bằng cười im lặng thầm giấu tiếng thở dài như biết thân phận của mình. Thi Phụng bước nhanh ra cửa vì nếu chần chờ nàng sẽ không đủ can đảm đi ăn tối với Hân. Khi nàng bước vào Red Lobster Hân đã có mặt ở đó.
- Lần đầu tiên bà diện tôi thấy bà đẹp quá. Khi bà xuất hiện tôi tưởng là tiên giáng trần…
- Cám ơn ông… Ông nịnh vừa vừa thôi… Tôi như vầy mà ông nói là tiên giáng trần…
Hân cười hắc hắc kéo ghế cho Thi Phụng.
- Bà không chịu tiên giáng trần thời tôi xin nói lại là tiên giáng thế hoặc tiên bị đày…
Lắc lắc mái tóc huyền Thi Phụng nở nụ cười tươi tắn.
- Ông có chuyện gì vui mà tôi thấy ông mặt mày hớn hở như sắp cưới vợ vậy?
Ngồi xuống ghế của mình Hân gật gật cái đầu mới vừa được cắt tỉa gọn gàng.
- Dĩ nhiên là tôi có chuyện vui…
Anh ngừng lại đợi cho Thi Phụng gọi nước uống xong mới tiếp tục.
- Tôi có chuyện vui. Một cho bà và một cho tôi…
- Vui cho tôi?
Thi Phụng vặn và Hân cười gật đầu.
- Tôi có việc làm cho bà…
- Cám ơn sự giúp đỡ của ông, tuy nhiên tôi muốn biết việc đó là việc gì?
Uống một hớp nhỏ rượu chát Hân cười cười.
- Tôi định nhờ bà làm cho tôi một việc…
Thi Phụng nhìn Hân đăm đăm và anh im lặng chịu đựng cái nhìn xoi mói của người quen xong mới từ từ lên tiếng.
- Tối thứ bảy tuần tới tôi có mở một dạ tiệc để đãi bạn bè. Chừng mười người thôi. Tôi nhờ bà giúp tôi tiếp khách. Tiệc bắt đầu lúc 7 giờ tối và bế mạc có lẽ khoảng nửa đêm. Tôi xin biếu cho bà một ngàn đồng…
Phải dằn lòng lắm Thi Phụng mới không tỏ cử chỉ gì khác lạ. Một ngàn đô la là số tiền không lớn nhưng chỉ làm có năm tiếng đồng hồ thời tính ra nhiều lắm.
- Hai trăm đồng một giờ…
Thi Phụng lẩm bẩm trong óc của mình. Dù mừng rỡ song nàng hỏi bằng giọng cố làm ra thản nhiên.
- Tôi phải làm gì?
- Nói chuyện với những người bạn của tôi. Để cho được dễ dàng tôi sẽ giới

thiệu bà là em họ của tôi…
Thi Phụng mỉm cười hỏi đùa.
- Tại sao không bạn mà là em họ…
Hân cười nhún vai.
- Bà muốn bạn cũng được. Tôi để bà tùy ý chọn lựa…
- Bạn ông như thế nào?
- Đây là bạn học cùng lớp với tôi. Vài người ở xa và số còn lại ở trong phố… Tôi có hai người bạn cùng lớp là Thoại Sơn và Chu. Chu có vợ hai con còn Sơn chưa lập gia đình…
Hân ngừng nói khi người hầu bàn mang ra hai con tôm hùm bốc khói và bay mùi thơm phức. Thi Phụng nghĩ thầm. Thoại Sơn, người đàn ông chưa lập gia đình chắc là người mà Hân mướn nàng để tiếp đón. Những người kia đều có vợ do đó Hân không cần nàng tiếp đón họ trừ khi anh muốn có chuyện đánh ghen ngay trong nhà của mình.
- Mời bà… Mình vừa ăn vừa nói chuyện…
- Tại sao ông hỏi tôi mà không hỏi người khác?
Thong thả cắt con tôm hùm ra thành miếng nhỏ Hân cười trả lời.
- Tôi nhờ bà…
Hân rất tế nhị. Anh tránh dùng tiếng mướn vì như vậy dễ nghe hơn và nhất là ít chạm tự ái của Thi Phụng.
- Tôi nhờ bà vì bà cần việc làm hơn nhiều người mà tôi quen biết. Hơn nữa bà hội đủ điều kiện để nói chuyện với bạn của tôi. Bà đẹp, duyên dáng, bặt thiệp và học thức. Nếu không bà đâu có làm manager…
Thấy Thi Phụng nhìn mình Hân cười cười tiếp.
- Chắc bà không giận khi tôi tự động mở cuộc điều tra ngầm về đời tư của bà…
Thi Phụng nhìn Hân với ánh mắt thật nghiêm nhưng giọng nói lại có chiều đùa cợt.
- Tôi không giận mà tôi sùng ông… Như vậy là tôi khỏi làm đơn xin việc phải không?
- Khỏi… Bà nhận lời?
- Tôi nhận lời nhưng tôi cũng nói cho ông biết là tôi chỉ giúp ông nói chuyện với bạn của ông. Ngoài ra không có chuyện gì khác hơn…
Hân gật đầu.
- Tôi hiểu ý của bà. Tôi bảo đảm là không có chuyện gì khác hơn trừ trường hợp bà muốn…
Bỏ miếng tôm hùm vừa cắt xong vào miệng Hân nhai thật chậm. Sau khi nuốt xong anh mới mở lời.
- Tôi sẽ giới thiệu bà với Thoại Sơn…
Chấm miếng tôm hùm vào dĩa muối tiêu chanh Thi Phụng lắc lắc đầu.

- Thôi ông ơi… Chồng tôi còn sống sờ sờ đó mà bồ bịch làm chi… Vả lại tôi mệt, tôi chán mấy ông đàn ông lắm rồi…
Hân bật cười hăng hắc vì câu nói của Thi Phụng.
- Bà chưa ba mươi mà chán đời…
Thi Phụng ngắt ngang lời của người đối thoại.
- Tôi không có chán đời mà tôi chán người, chán đàn ông…
Hân lại bật cười lần nữa vì cái giọng dấm dẳn của Thi Phụng.
- Bà ghét đàn ông?
- Không có ghét mà chán…
Thi Phụng nói trong lúc dùng dao cắt miếng tôm hùm rồi chấm vào dĩa muối tiêu chanh. Bỏ vào miệng nhai chầm chậm nàng cười nói với Hân.
- Tôi không có ghét hay chán ông đâu. Ông là một ngoại lệ…
Hân cười hắc hắc. Móc trong túi áo ra một phong thư khá dày anh đưa cho Thi Phụng.
- Đây là tiền thù lao của bà…
Cầm lấy phong thư mà không cần đếm Thi Phụng cười nhìn Hân.
- Ông không sợ tôi lấy tiền rồi trốn luôn à…
Hân cười uống cạn ly rượu chát.
- Tôi nghĩ bà không bao giờ làm chuyện đó. Vả lại tôi còn có một việc nữa định nhờ bà giúp. Việc này lớn lao và quan trọng lắm. Nếu làm được bà sẽ sống thong dong thời gian dài…
- Việc gì?
Thi Phụng hỏi gọn và Hân lắc đầu cười.
- Bây giờ chưa phải lúc để tôi nói ra. Sau khi mình làm xong việc thứ nhất và nó đem lại kết quả khả quan thời tôi sẽ trình bày việc thứ nhì…
Uống ngụm nước lạnh Thi Phụng cười đùa.
- A… Vậy là ông chờ để xem tôi làm có được việc thứ nhất không rồi ông mới cho tôi biết việc thứ nhì hả…
Hân cười cười. Lúc đầu anh cũng muốn nói ra nhưng nghĩ đi nghĩ lại anh thấy cứ để úp mở như vậy tốt hơn. Nó gây thêm sự tò mò và háo hức của Thi Phụng và điều đó khiến cho nàng phải làm việc hăng hái hơn hầu có thể được giao cho việc thứ nhì. Riêng Thi Phụng thời nàng cũng chẳng mấy quan tâm về việc thứ nhì mà Hân đã hứa hẹn. Đối với nàng mối giao du với anh ta chỉ là giai đoạn cũng như việc làm cũng chỉ tạm thời mà thôi. Nàng hiện không có việc gì làm. Nhận làm việc cho Hân cũng chỉ là một cách kiếm tiền để qua cơn túng bấn. Nàng cũng biết nếu người ta trả công hậu thời mình cũng phải làm việc vất vả, đổ mồ hôi và xót con mắt chứ không có cái chuyện ngồi chơi xơi nước đâu. Ngay cả Hân đã cho biết chỉ nói chuyện song cũng phải nói trẹo quai hàm hay khô nước miếng chứ bộ.
- Tôi nghĩ là tôi nên giới thiệu bà là em bà con với tôi thời tiện hơn…

Câu nói của Hân vang lên cắt ngang ý nghĩ của Thi Phụng. Cười nhẹ nàng nhìn Hân.
- Tôi cũng nghĩ như ông… Như vậy có vẻ gia đình hơn…
Bật lên tiếng cười vui vẻ Hân nói đùa một câu.
- Nếu mà tôi có một cô em bà con như bà thời may mắn quá…
Đẩy cái dĩa chỉ còn cái vỏ của con tôm hùm sang một bên Thi Phụng mỉm cười.
- Tôi có cấm ông đâu…
Hân nhìn người đối diện.
- Bà nói thật?
- Để cám ơn ông đã mời tôi một bữa ăn tối thật ngon tôi cho phép ông gọi tôi là em bà con. Chỉ có điều là ông sẽ bị thiệt thòi nhiều lắm…
- Tại sao?
- Tại vì cô em bà con của anh Hân nhõng nhẽo lắm… Anh Hân sẽ mệt vì chiều chuộng…
Thi Phụng bật cười thánh thót sau khi nói. Hân cũng cười đùa.
- Hổng có sao… Tôi chỉ có mình Thi Phụng thời chiều chuộng cũng không mệt lắm đâu… Vui nữa là khác…
- Ok… Đó là anh Hân tình nguyện chứ Phụng không có dụ hay ép anh à nghe…

Hân bật cười ròn rã. Nhờ chuyển hướng câu chuyện cũng như cách xưng hô nên hai người nói chuyện thân mật và dễ dàng hơn. Họ bớt đi sự khách sáo và rào đón để hé lộ chút ít về đời tư cũng như những cảm nghĩ riêng của mình. Bữa ăn kéo dài gần một tiếng đồng hồ. Trước khi từ giã Hân đưa cho Thi Phụng tấm giấy ghi địa chỉ có chỉ dẫn rõ ràng đường lối tới nhà của mình.

Chuyện Tình Như ở Trong Mơ

Chương 3

Con đường tráng nhựa chạy ngoằn ngoèo giữa khu rừng cây lá xanh um. Mấy ngôi nhà hai tầng cất cheo leo trên lưng chừng núi. Có những ngôi nhà nằm khuất dưới tàng cây cổ thụ rườm rà. Thỉnh thoảng có những tảng đá lớn nhiều màu sặc sỡ trong rất lạ và đẹp nhô ra tận lề đường. Đây là con đường

lên núi, một khu vực nổi tiếng của vùng này vì có khí hậu mát mẻ, phong cảnh thơ mộng và nhiều người giàu có cư ngụ. Thi Phụng lái xe khá chậm. Vận tốc cho phép 40 mà nàng chạy có 35 hoặc nhiều khi chỉ có 30 dặm một giờ. Dường như nàng cố tình kéo dài thời gian để được thưởng thức phong cảnh hữu tình của núi rừng. Tuy ở đây hai mươi mấy năm nhưng nàng lại ít có dịp thăm viếng vùng núi non này. Đời sống của nàng quá nhiều bận rộn. Săn sóc hai đứa con còn nhỏ, ông chồng bịnh hoạn, bà mẹ chồng bảy mươi, lại thêm làm việc 55 tiếng đồng hồ một tuần lễ đã khiến nàng mỏi mệt và không có thời giờ cho bản thân của mình.

Thi Phụng lái nhanh hơn khi xe lên tới đỉnh núi. Con đường rộng hơn và không còn khúc khuỷu nữa. Hơi ngần ngừ trước một ngã tư rồi cuối cùng nàng quẹo phải. Tới một ngã tư nữa nàng thấy tên Meadow Lane. Nhìn vào tấm giấy mà Hân đã ghi thấy đúng tên nàng quẹo phải rồi chạy cho tới khi gặp dead end. Thi Phụng tưởng mình lầm đường khi thấy ngôi nhà lầu hai tầng sơn màu xanh. Tuy nhiên nàng biết mình tìm đúng nhà vì chiếc xe Mercerdes của Hân đậu nơi lối ra vào. Do dự giây lát nào mới từ từ quẹo vào lối đậu xe tráng xi măng rộng. Cửa nhà chứa xe chợt mở và Hân xuất hiện. Thấy Hân ra dấu nàng từ từ lái xe vào nhà chứa xe. Ông chủ nhà tròn mắt nhìn đăm đăm khi nàng bước ra.
- Trời ơi Phụng mà diện đẹp như vầy chắc đêm nay có người xỉu quá… Hân nói đùa. Thi Phụng cười thánh thót.
- Họ xỉu vì tưởng mình gặp ma… Phải anh Hân có ý nói như vậy?
- Gặp tiên người ta mới xỉu chứ, còn gặp ma là người ta vừa chạy vừa la làng… Mình vào nhà để anh nói cho Phụng nghe chi tiết về buổi tiệc…
Không nói ra nhưng Thi Phụng thầm khen Hân khéo giữ cho ngôi nhà rộng sạch sẽ, tinh khiết và ngăn nắp. Có lẽ nhờ Hân không có vợ con và chịu khó tốn tiền mướn người chăm sóc thường xuyên.
Hân đưa Phụng vào một căn phòng nhỏ bày biện giản dị. Dường như đây là một phòng ngủ được Hân biến thành phòng khách để đón tiếp những người thân thiết.
- Phụng muốn uống gì anh lấy cho… Bánh ngọt, trái cây…?
- Dạ anh cho Phụng ly nước lạnh được rồi…
Hân bước ra khỏi phòng rồi lát sau trở vào với ly nước lạnh. Ngồi đối diện nhau qua cái bàn nhỏ Hân nói cho Phụng biết việc của nàng phải làm là tiếp chuyện với một người. Biết được sự thắc mắc của Phụng nên Hân cười giải thích. Dù đoán ra được người mà mình có bổn phận tiếp chuyện là ai song nàng làm bộ ngây thơ và lịch sự để cho Hân giảng giải. Làm bộ ngây thơ không biết sẽ được người ta thương hơn là ghét.

- Phụng có nghe tên văn sĩ Thoại Sơn?
Hân thấy trong ánh mắt long lanh của Phụng sáng lên chút ngạc nhiên.
- Dạ Phụng có nghe. Ông ta là một văn sĩ nổi tiếng. Sách của ông ta viết ra đều là best seller…
Khi nói câu đó Phụng nhìn ra cửa sổ nên nàng không thấy được nét mặt không vui của Hân.
- Thoại Sơn sẽ có mặt trong buổi tiệc tối nay. Anh nhờ Phụng tiếp Thoại Sơn dùm anh. Bốn người khác đều có gia đình cho nên Phụng không cần phải chú ý tới họ… Anh sẽ tiếp họ…
- Như vậy thời việc của Phụng dễ dàng quá…
Thi Phụng lên tiếng trong lúc nhìn Hân. Sở dĩ nàng giả vờ nói như vậy cốt ý buộc Hân phải nói rõ ra ý định của mình bởi vì trả cho người khác một ngàn đô la để nói chuyện một đêm thời họa chăng chỉ có người điên mới làm. Hân không điên do đó anh ta phải có ý định thầm kín nào đó nên mới mướn nàng nói chuyện với Thoại Sơn.
- Không dễ dàng đâu Phụng. Anh muốn Phụng nói chuyện để tìm hiểu Thoại Sơn.
- Anh Hân muốn nghiên cứu Thoại Sơn hả?
Thi Phụng hỏi trong tiếng cười. Hân lắc đầu nói nhỏ.
- Không. Anh là bạn nên ít nhiều gì anh cũng biết anh ta. Anh muốn Phụng biết để sau này…
Hân dừng lại như không muốn cho Phụng biết nhiều hơn nữa. Hiểu điều đó nên nàng tươi cười thốt.
- Phụng đã nhận tiền của anh cho nên phải làm theo lời yêu cầu của anh. Vả lại Phụng cũng tò mò…
Thi Phụng cười nói và Hân cũng cười.
- Điều khó khăn nhất là phải làm sao cho Sơn chú ý tới Phụng. Anh ta có nhiều cô theo đuổi lắm mà cô nào cũng đẹp, học thức và con nhà giàu cho nên ít nhiều gì cũng coi thường đàn bà. Có tài, giàu có, đẹp trai và trẻ tuổi nữa; mấy thứ đó làm cho Sơn trở nên kiêu hãnh…
Nhìn vào đồng hồ đeo tay của mình Hân nói nhanh.
- Tới giờ rồi… Mình ra đón khách…
Hân đứng lên. Anh hơi ngạc nhiên khi thấy Thi Phụng vẫn ngồi yên với dáng điệu trầm ngâm suy nghĩ.
- Anh Hân…
Thi Phụng nói nhỏ hai tiếng rồi ngập ngừng tiếp.
- Phụng nghĩ mình nên…
Thi Phụng thì thầm. Hân im lặng nghe xong mới tươi cười thốt.
- Tuyệt… Cách của Phụng hay lắm…
Thoáng thấy bóng chiếc BMW màu đen vừa ngừng nơi cửa Hân cười nói

với Thi Phụng.
- Thoại Sơn tới… Để anh ra đón…

Hân bước ra phòng khách còn Phụng theo cầu thang đi lên lầu.

Ngồi im trên chiếc ghế da màu đen Thoại Sơn nhìn đăm đăm ra khung cửa rộng bằng kính. Một người ngồi trên chiếc ghế làm bằng cây nơi sân sau. Đó là một người đàn bà. Anh biết đó là đàn bà vì mái tóc đen dài và màu áo trắng. Khi người đàn bà này đứng lên anh như ngừng thở. Mái tóc huyền. Áo dài trắng. Khuôn mặt. Vóc dáng. Tất cả tạo thành một dao động làm xuyến xao tâm hồn của anh. Trực giác mơ hồ báo cho anh biết đây là một người đàn bà khác hơn những người mà anh đã gặp gỡ. Hoàn toàn khác bởi vì ngay lúc nhìn thấy vóc dáng đó, bằng cảm nhận anh biết mình đã rung động hay nói đúng hơn mình đã bị người đàn bà đang đứng ngoài kia thu hút một cách mãnh liệt.

Hân bước ra phòng khách mà Thoại Sơn dường như không biết. Cho tới khi Hân tằng hắng tiếng nhỏ anh mới giật mình cười. Nụ cười ngơ ngác. Cử chỉ ngượng ngùng. Hân thấy hết song tảng lờ.
- Sơn thử coi vừa không?
Hân đưa ly rượu cho Thoại Sơn. Hớp ngụm nhỏ Sơn gật đầu cười nói đùa.
- Viết văn thời mình ngang nhau còn pha rượu thời tôi chịu thua anh…
Hân bật lên tiếng cười nhỏ. Quen nhau hơn hai chục năm đây là lần đầu tiên anh nghe Thoại Sơn nói một câu lọt lỗ tai của mình.
- Cám ơn anh quá khen. Viết văn thời tôi làm sao sánh với anh được…
Sơn cười giả lả khi nghe câu nói của Hân trong lúc mắt liếc nhanh ra khung cửa bằng kính. Thấy cử chỉ của Sơn song Hân không nói gì ngoài nụ cười mỉm.
- Mời anh…
Hân đưa ly rượu lên cao. Hai ly rượu chạm nhau và hai người đồng cạn ly. Đó là thói quen của hai người trong bất cứ buổi tiệc nào mà họ có mặt.
- Một ly nữa?
Hân cười hỏi gọn và Thoại Sơn gật đầu thay cho câu trả lời. Hân bước vào nhà bếp để Sơn ngồi một mình nhìn ra khung cửa rộng. Anh cảm thấy mình vừa mất mát một cái gì hiếm quý vì bóng người đàn bà không còn nữa. Hân trở ra phòng khách. Thoáng thấy vẻ thẩn thờ của Sơn anh cười thầm. Dường như không còn chịu được Thoại Sơn ngập ngừng giây lát mới lên tiếng.

- Tôi thấy một người đàn bà. Anh mà có bồ thời phải giới thiệu để tôi mừng cho anh…
Hân mỉm cười. Hớp ngụm rượu anh lắc lắc đầu.
- Tôi mà bồ bịch gì anh. Người mà anh thấy là cô em bà con của tôi…
Hân ngừng lại sau khi tiết lộ chút chút vì anh biết là Thoại Sơn sẽ hỏi nữa.
- Tôi đâu có nghe anh nói là anh…
- Cô em này ở dưới Florida…
Hân hớp ngụm rượu cười cười tiếp.
- Nghe nói vùng mình ở phong cảnh núi rừng đẹp nên cô em của tôi lên đây chơi…
- Cô em của anh có gia đình chưa?
- Hai con rồi…
Tuy Hân không trả lời thẳng nhưng Thoại Sơn hiểu nên nét mặt của anh lộ ra vẻ thất vọng.
- Hoàn cảnh của nó kể ra cũng đáng thương. Chồng bị ngồi xe lăn vì tai nạn xe cộ cho nên một mình nó phải làm nuôi con. Mới đây nó lại bị thất nghiệp. Vì vậy mà tôi mời nó lên đây chơi cho biết. Tôi khuyên nó nên dọn lên đây…
Vừa nói Hân vừa cười thầm khi thấy Thoại Sơn tươi nét mặt. Mắt vẫn nhìn ra khung cửa kính Thoại Sơn nói nhanh.
- Tôi quen nhiều người lắm. Tôi có thể…
Bỏ lững câu nói ở đó rồi lát sau anh ta lại nói tiếp.
- Anh có thể giới thiệu cô em của anh cho tôi làm bạn…
Hân trả lời nhanh.
- Được chứ anh. Nó mới lên đây chân ướt chân ráo mà quen được một người như anh thời tôi đỡ lo. Dù sao mình cũng là bạn với nhau… Anh chờ một chút để tôi gọi nó...
Đặt ly rượu xuống bàn Hân đứng lên đi về phía cầu thang lên lầu. Vài phút sau anh trở xuống phòng khách. Vừa lúc đó nghe có tiếng xe ngừng anh cười nói với Thoại Sơn.
- Cô ấy sắp ra. Có gì anh tiếp cô ấy dùm để tôi ra ngoài sân đón khách…
Thoại Sơn gật đầu.
- Tôi sẽ thay anh tiếp cô ấy…
Hân mở cửa bước ra sân. Còn lại một mình Thoại Sơn hồi hộp nhìn lên cầu thang. Có tiếng bước chân rồi một người xuất hiện. Anh nghe trống ngực của mình đập mạnh cùng với cảm giác kỳ lạ dâng lên. Tà áo dài màu hoàng yến. Mái tóc huyền. Thân vóc mảnh mai. Khuôn mặt thanh tú. Thoại Sơn có cảm giác từng bước chân của người đàn bà xa lạ này như từng viên đá đè nặng lên trái tim, làm nghẻn mất dòng máu nóng đang chạy rần rật trong cơ thể của mình. Nụ cười của nàng như ánh nến leo lét nhưng đủ sáng để cho

anh thấy rõ nỗi đam mê lớn dần dần.
Khi người đàn bà đó xuống tới bực thang cuối cùng Thoại Sơn thở khì ra vì không kềm giữ nổi hơi thở của mình nữa. Tà áo dài màu hoàng yến thướt tha. Bước chân uyển chuyển, người đàn bà tiến vào phòng khách. Hơi liếc ra cánh cửa đang mở xong nàng cười. Thoại Sơn có cảm tưởng căn phòng khách sáng rực lên vì nụ cười của nàng.
- Chào ông… Chắc ông là bạn của anh Hân tôi…
Lần đầu tiên ông văn sĩ nổi tiếng đào hoa và bặt thiệp lại tỏ ra lúng túng trước mặt người đẹp.
- Dạ… dạ… Thưa cô tôi… Tôi là Thoại Sơn, bạn thân của Hân…
- Dạ… Còn tôi là Thi Phụng, em của anh Hân…
Thoại Sơn thở phào nhẹ nhỏm. Ít ra anh cũng biết được tên người đẹp. Như vậy dễ dàng cho anh bắt chuyện với nàng hơn.
- Tôi có nghe Hân nói là Thi Phụng lên đây nghỉ hè …
Thi Phụng mỉm cười. Dù nàng chỉ mỉm cười song cũng đủ cho Thoại Sơn thấy được hàm răng trắng và đều đặn.
- Dạ tôi ở dưới Miami. Anh Hân khoe trên này rừng núi đẹp và khí hậu mát mẻ nên tôi ráng lái xe lên đây chơi. Ở dưới Miami nóng lắm…
- Thế Thi Phụng đã đi đâu chưa?
- Dạ chưa… Tôi mới lên tới ngày hôm qua. Bữa nay anh Hân lại có tiệc thành ra…
Thoại Sơn gật đầu cười nói.
- Tôi ở đây cũng lâu rồi. Nếu Thi Phụng muốn đi đâu mà Hân bận bịu công việc thời cứ gọi tôi. Tôi sẽ đưa Thi Phụng thăm vài nơi trong phố…
- Dạ cám ơn ông… Tôi sẽ nhớ…
Thấy Thoại Sơn đang cầm cái ly rượu đã cạn Thi Phụng cười lên tiếng.
- Ông Sơn uống rượu gì để tôi lấy cho…
Liếc ra cửa nàng cười tiếp.
- Anh Hân chắc đang đón khách ngoài sân…
Thoại Sơn đưa ly rượu và Thi Phụng đón lấy. Hai bàn tay chạm nhau. Hơi mỉm cười Thi Phụng lập lại câu hỏi.
- Ông Sơn uống gì ạ?
Không trả lời Thoại Sơn hỏi lại.
- Thi Phụng uống gì?
- Dạ tôi uống rượu vang trắng. Còn ông?
- Tôi cũng thích vang trắng như Thi Phụng…
Miệng nở nụ cười duyên dáng Thi Phụng cầm ly rượu đi vào bếp. Thoại Sơn nhìn theo. Mái tóc huyền buông lơi trên bờ lưng ong mềm mại. Chiếc quần lụa trắng. Tà áo dài vàng óng ả.
- Thưa ông…

Thi Phụng lên tiếng. Sơn ngước đầu lên gượng cười.
- Thi Phụng thứ lỗi… Tính của tôi hay mơ mộng vẩn vơ…
- Có gì đâu thưa ông… Tôi cũng thường làm như thế…
Sau câu nói Thi Phụng đưa ly rượu vang cho người đang đứng đối diện với mình. Đợi cho Thoại Sơn uống xong một ngụm nàng mới cười hỏi.
- Rượu tôi chọn có ngon không thưa ông?
Nhìn vào mắt người đàn bà Thoại Sơn cười đùa.
- Dạ ngon, tuy nhiên sẽ ngon hơn nếu Thi Phụng đừng gọi tôi bằng ông…
Thi Phụng cười thánh thót. Liếc nhanh ra cửa sổ thấy Hân đang đứng nói chuyện với hai người khách nàng buông một câu ý nhị.
- Dạ anh Sơn đã dạy thời Phụng xin nghe lời…
Thoại Sơn cười cười.
- Tôi nào dám cả gan dạy Thi Phụng. Tôi chỉ năn nỉ thôi…
Thi Phụng nhoẻn miệng cười.
- Anh Sơn lớn tuổi hơn Phụng thời dạy có sao đâu…
- Sao Phụng biết tôi lớn tuổi hơn?
Thi Phụng mỉm cười. Nàng biết Thoại Sơn muốn hỏi dò để biết tuổi của mình. Vì vậy nàng mới cười trả lời.
- Anh Sơn trông già hơn nên Phụng đoán phải lớn tuổi hơn. Vả lại anh phải lớn tuổi hơn thời Phụng mới gọi bằng anh chứ nhỏ tuổi thời Phụng đã kêu bằng chú em rồi. Anh muốn làm em hay làm anh của Phụng?
Phụng bật thành tiếng cười sau câu nói.
- Dĩ nhiên là tôi muốn làm anh vì lớn tuổi hơn. Lớn tuổi chứ không có già đâu à nghe…
Thi Phụng cười thánh thót. Ngay lúc đó Hân và hai người khách bước vào. Vừa thấy Thoại Sơn người đàn bà còn trẻ reo lên tiếng vui vẻ.
- Anh Sơn hôm nay có chuyện gì vui mà mặt mày tươi rói vậy anh Sơn?
Hân hơi mỉm cười khi bắt gặp cái nheo mắt đầy ý nghĩa của Thi Phụng. Sơn chưa kịp trả lời Hân đã lên tiếng trước.
- Thi Phụng... Anh xin giới thiệu với em đây là hai vợ chồng Chu và Sương, bạn thân của anh... Còn đây là Thi Phụng, em bà con của tôi…
Thi Phụng tươi cười chào hỏi Chu và Sương. Hân cười bảo Phụng đi với mình vào bếp lấy thức ăn và rượu cho hai người khách mới tới.
- Sao…?
Hân hỏi nhỏ. Thi Phụng cười thì thầm.
- Anh phải trả công cho Phụng nhiều hơn nữa à nghe…
Hân cười đùa.
- Phụng mà làm thành công là anh trả cho Phụng gấp đôi…
- Anh ta nhìn cũng dễ thương hả anh Hân…
Vừa pha rượu Thi Phụng vừa cười nói đùa. Liếc ra ngoài phòng khách thấy

Thoại Sơn đang trò chuyện vui vẻ với hai vợ chồng Chu và Sương, Thi Phụng nói nhỏ với Hân.
- Anh coi chừng Phụng in love với anh ta là…
Hân nhẹ lắc đầu nhìn Phụng.
- Anh không nghĩ như vậy…
Nói xong Hân đặt ly rượu lên cái khay cho Thi Phụng bưng ra phòng khách. Thêm hai người khách nữa tới. Đó là một đôi vợ chồng còn trẻ. Người chồng tên Tấn và vợ tên Liên. Dường như họ học cùng lớp ở high school với Hân, Thoại Sơn và Chu. Vì là bạn học thân thiết lâu ngày mới gặp nên họ trò chuyện, cười đùa và trêu chọc với nhau. Cảm thấy mình bị lạc lõng Thi Phụng lặng lẽ cầm ly rượu bước ra sân sau. Nắng tháng bảy chói chang. Gió thổi nhè nhẹ khiến cho nàng cảm thấy dễ chịu. Ở trên đỉnh núi cao hơn mặt biển một ngàn bộ này nhiệt độ cũng mát hơn dưới thung lũng mươi độ. Rừng cây xanh ngắt. Những mái nhà ẩn hiện sau chòm cây xanh. Mấy ngôi nhà lớn nằm sát bờ vực. Từ lâu nàng vẫn mơ ước có ngôi nhà trên đỉnh núi này. Không những phong cảnh đẹp đẽ, khí hậu mát mẻ mà sống ở trên đỉnh núi này là chen chân vào cái xã hội trưởng giả của thành phố. Người giàu sang, kẻ có tiền, có địa vị trong xã hội đều làm chủ các vùng đất đai xinh tươi nhất. Lúc còn ở trung học và tới bây giờ nàng vẫn mơ được trúng số để có nhiều tiền, để không phải làm việc, để giúp đỡ người này người nọ, để thực hiện những mong muốn thầm kín của mình. Nàng vẫn mua vé số mỗi tuần, để sống với mơ ước trước khi sổ số và thất vọng vì người may mắn không phải là mình.
Bắt gặp Thoại Sơn tuy nói chuyện mà mắt liếc chừng ra sân sau nơi Thi Phụng đang đứng, Chu cười giễu bạn.
- Thôi ra với người đẹp đi ông… Tôi coi bộ ông có vẻ mết cô ta rồi. Phải không Hân?
Hân cười khi nghe Chu hỏi mình. Gật gật đầu anh cười nói đùa với Thoại Sơn.
- Ông mà làm Thi Phụng broken heart là tôi sẽ hỏi thăm sức khỏe của ông đấy. Ai lại không biết ông chuyên làm vỡ trái tim của đàn bà… Nội ngoại của tôi chỉ có mình cô ta là gái nên được cưng lắm…
Thoại Sơn đỏ mặt cười chống chế.
- Tại người ta hiểu lầm chứ tôi đâu có làm như vậy. Vả lại…
Sương, vợ của Chu lên tiếng binh vực cho Thoại Sơn.
- Tại mấy cô theo đuổi ảnh không được rồi vu cáo ảnh đó mà…
Thúc cùi chỡ vào hông Thoại Sơn Sương cười tiếp.
- Em xem Phụng hạp với anh đó anh Sơn… Anh đi ra nói chuyện với Thi Phụng đi. Đừng để Phụng buồn tội nghiệp…
Tấn chêm vào một câu nữa.

- Thôi đi ra đi… Mắc cỡ gì nữa… Mày cũng lớn rồi chứ có phải teen đâu mà e dè…
Thoại Sơn cười cười đứng dậy. Cầm ly rượu anh kéo cửa kính bước ra sân. Dù nghe tiếng động song Thi Phụng vẫn im lìm. Nàng biết chỉ có một người bước ra đây.
- Phụng thích có một ngôi nhà ở trên đỉnh núi này…
Thi Phụng lên tiếng. Tuy nàng nói trống không song Thoại Sơn hiểu là nàng nói với mình. Anh chưa kịp nói Thi Phụng lại tiếp.
- Nhà anh Thoại Sơn ở đâu?
Giơ tay chỉ một ngôi nhà nằm cheo leo cách nơi chỗ hai người đứng hơi xa xa Thoại Sơn trả lời.
- Chỗ đó… Mai tôi mời Phụng tới nhà cho biết…
Chăm chú nhìn ngôi nhà sơn màu trắng giây lát Thi Phụng mỉm cười.
- Chỗ nhà của anh Sơn mà cất một cái Vọng Nguyệt đình để uống trà ngắm trăng thời tuyệt…
Thoại Sơn liếc nhanh Thi Phụng. Nắng của buổi chiều sắp tắt dọi lên khuôn mặt của nàng thành màu nâu sẫm phảng phất chút u hoài và mơ màng của pho tượng cổ.
- Tôi cũng có ý nghĩ như Phụng nhưng không có ai cùng ngồi thưởng trăng nên…
Đặt ly rượu lên lan can bằng gỗ Thi Phụng quay nhìn Thoại Sơn.
- Chừng nào anh Sơn cất xong vọng nguyệt đình thời Thi Phụng sẽ đến ngắm trăng với anh…
Sau khi nói xong Thi Phụng cất tiếng cười. Thoại Sơn nghe tiếng cười của nàng ấm thứ hạnh phúc mênh mang muộn phiền.
- Thi Phụng nhớ lời mình nói nghe. Sáng mai tôi sẽ mướn người cất liền…
Thi Phụng nhìn Sơn với chút ít ngạc nhiên khi nghe câu nói của anh.
- Thế à… Chỉ sợ Phụng về Florida trước khi…
Thoại Sơn cười nói bằng giọng nghiêm nghị.
- Tôi sẽ xây xong trước khi Phụng trở lại Florida… Chỉ sợ không có trăng để mình ngắm…
- Tiếc quá…
Thi Phụng chắt lưỡi như tiếc rẻ. Thoại Sơn cười nhẹ.
- Có thứ còn đẹp hơn trăng…
Thi Phụng mỉm cười biết ông văn sĩ muốn nói điều gì. Tuy nhiên nàng cố tình làm như không hiểu bằng cách hỏi lại.
- Cái gì đẹp hơn trăng hả anh Sơn?
- Phụng… Mặt trăng dù đẹp cách mấy cũng không thể sánh với một người như Phụng. Trăng là vật chết trong lúc Phụng là người sống, biết cười nói, biết yêu thương và biết nhõng nhẽo…

Thi Phụng bật lên tiếng cười thánh thót khi nghe Thoại Sơn nói mình nhõng nhẽo.
- Anh Sơn thích đàn bà nhõng nhẽo?
Thoại Sơn uống một ngụm nhỏ rượu chát.
- Không người đàn bà nào lại không nhõng nhẽo thành ra tôi không thích cũng không được. Đàn bà càng đẹp càng nhõng nhẽo nhiều hơn… Phụng biết sự tích của Bao Tự ?
Hơi cau mày suy nghĩ giây lát Thi Phụng lắc đầu nhè nhẹ.
- Tên nghe quen nhưng Phụng không nghĩ ra… Anh nói cho Phụng nghe đi anh…
Thoại Sơn nhận thấy giọng nói tiếng Việt của Thi Phụng là lạ, khác với đám bạn bè và người quen anh thường gặp. Đó là giọng nói của một người Việt Nam sinh ra và trưởng thành trên nước Mỹ, chịu ảnh hưởng của hai nền văn hóa ít có điểm tương đồng mà lại nhiều dị biệt. Anh cũng là một người lớn lên trong xã hội này song lại không có cái giọng nói là lạ như Thi Phụng. Điều này có lẽ do gia đình mà nên. Cũng có thể nàng nói tiếng Việt ở trong nhà nhiều hơn do đó âm hưởng của nàng khác hơn của anh. Thoại Sơn có cảm tưởng tiếng anh của Thi Phụng nghe thật êm ái, dịu dàng và âu yếm. Dường như nàng chỉ dùng tiếng này mỗi khi nhõng nhẽo, muốn vòi vĩnh người khác làm cái gì cho mình.
Đưa ly rượu lên hớp ngụm nhỏ Thoại Sơn liếc cô bạn gái mới quen rồi lên tiếng.
- Bao Tự là một người đẹp nổi tiếng của Trung Hoa về hai điều đặc biệt là tiếng cười và tính nhõng nhẽo…
Cười thánh thót Thi Phụng liếc Thoại Sơn và bắt gặp anh cũng đang nhìn mình cười. Ngừng lại nhìn vào mặt Thoại Sơn Phụng đùa một câu.
- Như vậy Phụng và bà ta có chỗ giống nhau…
Nói xong Thi Phụng bật lên tiếng cười ròn tan. Thoại Sơn cũng cười vui vẻ. Nhờ thế mà họ trở nên thân mật hơn và nói chuyện với nhau dễ dàng hơn.
- Mai Phụng có làm gì không?
Quay mặt để giấu nụ cười xong Thi Phụng nhỏ nhẹ trả lời.
- Dạ chắc có. Phụng muốn đi xem vài thắng cảnh ở đây như Rock City, Lookout Mountain, Ruby Fall…
- Tôi tình nguyện là người hướng dẫn nếu Phụng không chê…
Thoại Sơn cười nói và Thi Phụng cũng trả lời trong tiếng cười thánh thót.
- Dạ chắc Phụng không dám chê một hướng dẫn viên như anh Sơn… Chỉ sợ đi với Phụng anh Sơn sẽ chán…
Thoại Sơn cười cười.
- Mình chưa thử mà Phụng…
Thi Phụng đưa ly rượu lên ngắm. Màu rượu vàng óng ánh.

- Ok… Anh Sơn không ngại thời Phụng hân hạnh có một người hướng dẫn đặc biệt…
Thoại Sơn cười đùa.
- Hướng dẫn viên đặc biệt dành riêng cho người quen đặc biệt…
Thi Phụng cười thánh thót. Như có sự cảm thông nào đó hai người ngồi ngoài sân trò chuyện một cách tương đắc cho tới khi Hân gọi họ vào ăn tối.
River Park. Nắng mùa hè vàng hực dọi lên mặt nước sông lấp lánh. Gió hiu hiu. Thi Phụng nói với người bán hàng.
- Ông vui lòng cho tôi một cây kem...
- Loại gì thưa bà. Chúng tôi có vanilla, chocolat, straw berry...
Thi Phụng ngần ngừ chưa trả lời thời một giọng nói trầm ấm vang lên sau lưng nàng.
- Cô ăn vanilla đi... Ngon lắm...
Thi Phụng quay nhìn thấy Thoại Sơn đang đứng sau lưng của mình.
- Không ngon anh Sơn bắt thường nha...
Gật đầu Thoại Sơn cười nói với người bán hàng.
- Cô cho tôi hai cây kem vanilla...
Trả tiền xong, đưa cho Thi Phụng cây kem hai người đi dài dài trên lối đi bộ bằng xi măng dọc theo bờ sông. Vừa đi Thi Phụng vừa nói cho Thoại Sơn biết vì Hân bận việc vả lại cũng không muốn làm phiền nên nàng lái xe đi thăm phố rồi tình cờ lạc tới công viên này. Thoại Sơn cũng nói không có việc gì làm nên anh đi long nhong và cuối cùng ra bờ sông hóng mát. Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ... . Anh cười cười nói với Thi Phụng câu này.
Thi Phụng hiểu Thoại Sơn nói mình với anh ta có duyên nợ nên mới gặp nhau song nàng lại tảng lờ cười hỏi anh không viết à. Thoại Sơn nói viết hoài đâm ra mệt và chán nên nghỉ xả hơi.
- Phụng có làm gì không?
- Chi vậy anh Sơn?
- Tôi đã cất xong Vọng Nguyệt Đình rồi...
Đang đi Thi Phụng quay qua nhìn Thoại Sơn.
- Anh nói thật hả anh Sơn?
Thoại Sơn gật đầu cười.
- Đêm nay trăng sáng lắm...
Nhớ lại lời hứa hẹn của mình Thi Phụng cười lên tiếng.
- Phụng mắc nợ anh Sơn thời Phụng phải trả nhưng mà anh có...
Hiểu ý Thoại Sơn đỡ lời.
- Tôi có đủ hết rồi. Tôi có trà mạn sen, có bánh ngọt, có trăng, chỉ thiếu người để vọng nguyệt thôi...
Thi Phụng cười thánh thót trong lúc nhìn ra bờ sông. Vài chiếc ghe câu cá trôi dật dờ trên nước. Khu nhà thấp thoáng sau hàng cây xanh.

- Tám giờ tối anh đón Phụng ở nhà anh Hân... Bây giờ Phụng đi về sửa soạn...
Thoại Sơn đứng im nhìn theo vóc dáng mảnh mai của người đàn bà mới gặp hai lần nhưng anh cảm thấy nhiều lưu luyến.
Vọng Nguyệt Đình là một cái nhà không có nóc làm bằng cây nằm cheo leo trên một tảng đá nhô ra ngoài xa. Chống tay lên lan can bằng gỗ Thi Phụng nhìn bao quát thung lũng sâu dưới kia. Khu downtown sáng rực ánh đèn. Xa về bên trái rừng cây mờ mờ. Trăng mênh mông. Trăng đổ xuống một màu trắng ngà làm cho cảnh vật thành mông lung nửa như thực nửa như mộng. Chưa bao giờ nàng được thưởng thức một đêm trăng đẹp và thơ mộng như đêm nay. Có tiền sướng thật. Nàng nghĩ thầm. Dĩ nhiên giàu cũng có lúc khổ nhưng làm sao bì được với cái khổ của nghèo. Cái khổ của người nghèo là cái khổ triền miên, lo cơm ăn áo mặc, lo không tiền trả nợ, lo xe hư không tiền sửa chữa, lo bịnh hoạn không đi làm mà không đi làm được là không có tiền. Cái khó nó bó cái khôn. Cái nghèo nó sinh ra cái nghèo thêm và cứ như vậy mà tiếp diễn.
Trăng dọi trên khuôn mặt của hai người ngồi. Chiếc bàn gỗ đặt trên nền gỗ đỏ. Hai cái ghế đối diện nhau. Trên bàn đặt một bình trà với hai cái chén nhỏ. Khi Thoại Sơn rót trà ra chén Thi Phụng ngửi được hương sen thoang thoảng. Không gian thật tĩnh mịch. Chỉ có chút gió thỉnh thoảng lay động tàng cây oak cao ngất. Không khí man mát như có chút hơi nước. Thoại Sơn im lặng nhìn ánh trăng rơi trên màu áo lụa vàng của Thi Phụng. Không hiểu vô tình hay cố ý mà tối nay nàng lại mặc áo màu vàng, phản chiếu với ánh trăng thành một màu vàng huyền ảo. Mái tóc đen dài bóng mượt buông lơi trên bờ vai mềm. Dường như anh ngửi được mùi hương là lạ hòa lẫn với mùi trà sen thành thứ mùi hương làm ngây ngất. Muốn nói ra điều đó nhưng vì Thi Phụng im lặng nên anh không muốn làm phiền nàng.
- Tôi cám ơn Phụng đã nhín chút thời giờ quí báu đến thưởng trăng với tôi...
Thi Phụng quay qua nhìn Thoại Sơn với ánh mắt giễu cợt vì câu nói như đọc diễn văn của anh.
- Anh cám ơn Phụng hay Phụng cám ơn anh. Nếu không biết anh Sơn thời Phụng làm gì có may mắn được đứng đây nhìn cảnh đẹp như trong mơ của mình...
Thấy Thoại Sơn cầm hai tách trà còn bốc khói nàng đưa tay ra đỡ lấy. Bàn tay của hai người chạm nhau. Tuy cái đụng chạm nhẹ nhàng và ngắn ngủi mà Thi Phụng cảm thấy tâm hồn có chút gì dao động nhẹ nhàng làm xao xuyến nỗi khát khao yêu đương của mình tưởng chừng như ngủ yên từ lâu. Từ hồi chồng bị tai nạn nàng không được nghe lời nói dịu dàng, cử chỉ âu yếm hoặc thái độ chia xẻ. Bằng biến thành một kẻ thụ động, im lặng và bất hợp tác trên cả hai phương diện tinh thần lẫn thể xác. Mang mặc cảm bị tàn

phế anh để nàng quyết định mọi việc lớn nhỏ trong ngoài; từ đi làm, dạy con học, đưa con đi chỗ này chỗ nọ. Có thể nói nàng là một người chồng, cha, vợ và mẹ. Một mình nàng thủ luôn bốn vái trò điều đó làm cho nàng mệt mỏi và nhất là không có thời giờ lo cho bản thân của mình nữa.
- Phụng mơ mộng hả Phụng?
- Dạ anh Sơn có phiền Phụng không?
Hớp một ngụm nước trà nóng Thoại Sơn lắc đầu nhè nhẹ.
- Mơ mộng khiến cho tâm hồn của mình giàu thêm. Đời sống của chúng ta sẽ nghèo nàn lắm nếu không có mơ mộng. Phụng rất quyến rủ khi Phụng mơ mộng...
Thi Phụng nheo mắt nhìn người đối diện với ánh mắt vừa giễu cợt lại vừa có chút âu yếm. Cử chỉ của nàng trẻ con lại thêm duyên dáng khiến cho Thoại Sơn phải bật cười thích thú.
- Phụng nghĩ anh Sơn có cái nhìn thiên vị một chút đó nha...
- Tôi không chối cãi điều đó. Phụng biết tại sao tôi có cái nhìn thiên vị không?
Thoại Sơn cười hỏi và Thi Phụng lắc đầu cười.
- Tại vì tôi bị đối tượng hút mạnh tới độ tôi phải nghiêng về đối tượng đó trong khi nhận xét...
Thi Phụng cười thánh thót. Đưa tách trà nóng lên nhấm môi nàng mỉm cười. Thoại Sơn cảm thấy nụ cười của nàng đẹp vô cùng dưới ánh trăng sáng.
- Anh Sơn biết mình thiên vị thời cũng tốt. Phụng thích màu áo của anh Sơn...
Cúi nhìn chiếc áo sơ mi đang mặc Thoại Sơn cười im lặng.
- Phụng ăn bánh hạnh nhân đi...
- Bánh hạnh nhân là bánh gì hả anh?
Thoại Sơn lắc lắc đầu.
- Tôi cũng không biết nữa. Chỉ biết bà chị dâu gởi cho. Hỏi thời bả nói bánh hạnh nhân. Mình là người Việt sinh ra và lớn lên ở đây có cái tốt và cũng có cái không tốt. Mình có kiến thức rất mù mờ về quê hương của mình. Địa dư, sử ký, văn hóa và tất cả mọi điều để cấu thành một người Việt mình đều không có cơ hội để học và để biết. Ba tôi có nói với tôi một câu là: Con đừng có sợ con không nói được tiếng Anh mà con nên lo âu là con sẽ không nói được tiếng Việt. Cũng như con đừng có nghĩ con không thể hội nhập vào đời sống ở đây mà con nên nghĩ là con sẽ không còn là người Việt... . Điều của ba tôi nói rất đúng. Đó cũng là mối ưu tư của tôi. Nói thật...
Thoại Sơn ngừng lại uống ngụm nước trà rồi nhìn Thi Phụng.
- Nói thật với Phụng là tôi có nhiều cơ hội để kết hôn với các cô bạn gái Mỹ nhưng mỗi lần nghĩ tới câu nói của ba tôi, tôi lại đâm ra ngần ngại. Bây giờ thời tôi nghĩ quyết định không kết hôn với cô bạn gái người Mỹ là một quyết

định đúng...
- Nếu không lấy vợ người Mỹ thời anh lấy ai?
Thi Phụng hỏi và Thoại Sơn cười vui.
- Lấy vợ người Việt... Ta về ta tắm ao ta... Dù trong dù đục ao nhà vẫn hơn... Phụng biết câu đó không?
- Dạ biết... À anh Sơn tính thân trai mười hai bến nước trong nhờ đục chịu hả...
Thi Phụng cười đùa và Thoại Sơn cũng bật cười.
- Ở đây đâu có thiếu nữ Việt cho anh Sơn kết hôn. Chắc anh Sơn phải đi qua Cali hoặc Texas...
Thoại Sơn lắc đầu quầy quậy.
- Có chứ... Tôi chấm một người rồi...
Thoại Sơn nói trong khi nhìn ra khoảng trời mông lung. Đêm tịch mịch. Ánh trăng bàng bạc như có chút hơi nước bốc ra từ cỏ cây và khí núi làm thành sương mù khiến cho cảnh vật thêm mông lung và huyền ảo. Thi Phụng cúi xuống cố giấu nụ cười. Nàng biết Thoại Sơn ám chỉ mình nhưng lại im lặng không nói gì hết. Sương xuống mỗi lúc một nhiều hơn. Cảnh vật chìm trong màn sương mù mờ mờ ảo ảo. Có tiếng còi xe lửa vọng từ dưới thung lên lên lan dài theo bờ núi đá thành âm thanh u u.
- Anh Sơn ở một mình chắc buồn?
Cầm lấy tách trà nóng Thoại Sơn chưa kịp trả lời Thi Phụng lại lên tiếng trước.
- Phụng muốn nói là anh có cảm thấy cô đơn...
Thoại Sơn gật đầu cười.
- Có chứ... Cô đơn là tự mình do đó đôi khi có người ở bên cạnh mình vẫn cảm thấy cô đơn...
- Như vậy có Thi Phụng bên cạnh anh Sơn cũng cô đơn hả...
Thi Phụng cười nhỏ sau khi nói. Thoại Sơn quay nhìn người đối thoại. Anh thấy nụ cười của nàng sáng trong ánh trăng lẫn khuất sương mù.
- Tôi không phủ nhận điều đó tuy nhiên...
Thoại Sơn ngập ngừng giây lát mới tiếp tục.
- Tôi thích Phụng. Tôi mong được có một người bạn như Phụng...
Thoại Sơn ngưng nói vì thấy Thi Phụng mỉm cười. Dưới ánh trăng và chút sương mù bàng bạc anh thấy nụ cười của nàng thật đẹp, vẻ đẹp thật nhu thuận mà cũng nhiều quyến rủ.
- Tôi nghe Hân nói Phụng có ý lên đây ở?
- Dạ... Phụng lên đây lần này cũng có ý dò xem đời sống ở đây ra sao. Phụng thấy nhà cửa và giá sinh hoạt ở đây cũng không đắt đỏ lắm. Chỉ có điều là tìm việc làm thời cũng khó khăn vì tình trạng kinh tế suy sụp...
- Phụng cứ dọn lên đi. Tôi sẽ phụ Phụng tìm việc làm...

Đưa tách trà nóng lên nhưng không uống Thi Phụng cười đùa.
- Anh Sơn bảo đảm nha?
Thoại Sơn gật đầu quả quyết.
- Tôi bảo đảm... Tôi sẽ tìm cho Phụng một việc làm thích hợp và lương cao...
Thi Phụng nhìn Thoại Sơn với ánh mắt tinh nghịch.
- Làm cho anh Sơn hả...
- Có thể... Chỉ sợ Phụng chê không thèm làm với tôi...
Thi Phụng bật cười vì nghĩ là Thoại Sơn nói giỡn cho vui nhưng khi nhìn vẻ mặt nghiêm nghị của anh nàng mới biết anh không đùa giỡn.
- Ok... Mai mốt dọn lên đây mà tìm không có việc làm Phụng réo anh nghe chưa...

Thoại Sơn cười hăng hắc đưa ngón tay trỏ ra ngụ ý ngoéo tay. Thi Phụng cũng cười thánh thót đưa ngón tay ra. Hai ngón tay của hai người móc chặt vào nhau và không ai chịu rời ra trước.

Chuyện Tình Như ở Trong Mơ

Chương 4

Thi Phụng vặn công tắc. Nàng nghe một tiếng động lạ tai và không bình thường rồi sau đó im lặng. Chiếc Honda cũ của nàng lại dở chứng. Tuần trước nàng đem xe tới một tiệm sửa xe quen để nhờ họ kiểm soát hư hỏng thời người thợ máy đã đưa cho nàng một danh sách cần phải sửa chữa dài đến chóng mặt. Nàng còn chóng mặt hơn khi nhìn tới con số 800 đô la chưa kể thuế. Nàng đào đâu ra tám trăm đô la trong thời buổi kiệm ước và bị thất nghiệp này. Vì thế nàng vẫn lái xe đi lung tung mặc dù lo âu và hồi hộp vì biết trước sau cũng có ngày phải kêu xe câu.

Ngồi im giây lát Thi Phụng vặn công tắc lần nữa. Tiếng máy xe nổ tuy không bình thường song đủ khiến cho nàng vui mừng và lẩm bẩm hai tiếng *Mô Phật* . Vừa lùi xe ra khỏi nhà chứa xe nàng vừa suy nghĩ. Đêm qua lúc 11 giờ Hân gọi điện thoại mời nàng tới nhà của anh ta ăn trưa. Dường như sợ nàng từ chối nên Hân còn nói thêm là sẽ bàn chuyện làm ăn với nàng.

Chuyện Tình Như ở Trong Mơ

Chương 5

Thi Phụng với tay lấy cái *cell* khi nghe điệu nhạc vang lên. Thấy trên màn ảnh nhỏ hiện lên ba chữ Lê Thoại Sơn nàng bỏ điện thoại xuống. Chuông reo năm lần mới ngưng. Chừng mười phút sau chuông lại reo lên và nàng quay đầu nhìn vào màn ảnh nhưng vẫn không chịu trả lời. Độ hai mươi phút sau chuông lại reo lên. Nhìn vào màn ảnh thấy tên Lê Thoại Sơn nàng hơi mỉm cười và lúc đó mới chịu lên tiếng.

- Hello…

Thi Phụng nghe bên kia đầu dây vang lên giọng nói ấm và trầm của đàn ông.

- Dạ tôi xin phép được nói chuyện với cô Thi Phụng…

Hơi mỉm cười Thi Phụng hỏi lại mặc dù đã biết người gọi điện thoại cho mình là ai.

Chuyện Tình Như ở Trong Mơ

Chương 6

Chiếc Honda 2006 chạy bon bon trên con đường dốc lên đỉnh núi. Thi Phụng cười thầm nghĩ đúng là xe mới. Lần trước chiếc Honda đời 1992 của nàng bò lên dốc chậm chạp và vất vả giống như một lực sĩ điền kinh già lão

Chuyện Tình Như ở Trong Mơ

Chương 7

- Anh Sơn... Mình đang ở đâu?

Ngồi trên ghế thuyền trưởng Thi Phụng cười hỏi Thoại Sơn đang ngồi bên cạnh để lái tàu.

- Phụng biết mình đang ngồi trên ghế của thuyền trưởng...

- Rồi sao?

Chuyện Tình Như ở Trong Mơ

Chương 8

Hân ngồi im trên chiếc ghế da nơi phòng khách. Dù anh cố giữ vẻ thản nhiên và bình tỉnh song Thoại Sơn vẫn nhận thấy sự khích động lộ ra trong mắt của anh khi nghe mình thuật lại chuyến du lịch Ngũ Đại Hồ. Hân càng lộ ra vẻ khích động hơn khi Thoại Sơn thuật tới khúc Thi Phụng định trấn nước anh và nhất là cứu mạng anh khi anh bị rơi xuống nước. Qua lời kể mạch lạc, khúc chiết và sống động của Thoại Sơn, Hân có thể hình dung một cách đầy đủ và chính xác những gì Thi Phụng đã làm trong hơn tuần lễ.

- Dù đôi khi có nhiều thái độ lạ lùng khó giải thích được nhưng tôi nghĩ Phụng là một người tốt. Tôi mang ơn Phụng nhiều lắm…

Ngừng lại để uống một hớp nước cho thấm giọng xong Thoại Sơn cười nhìn Hân.

- Không có Phụng quăng cái phao cấp cứu và dây để kéo tôi lên thuyền thời giờ này chắc tôi không còn sống để nói chuyện với anh. Anh biết Phụng lâu hơn tôi nên tôi xin hỏi ý kiến của anh là tôi có thể làm điều gì để cám ơn Phụng một cách thiết thực…

Thoại Sơn nói hơi dài. Hân ngồi im nghe với sự tức giận ngấm ngầm và càng lúc càng dâng lên cao trong lòng mình. Đã có dịp may giết chết Thoại Sơn tại sao Thi Phụng không chịu làm. Lý do gì nàng lại cứu Thoại Sơn? Hân tự hỏi và anh không có câu trả lời thỏa đáng. Chỉ có Phụng mới trả lời được. Mắt không rời khung cửa sổ rộng của phòng khách Hân từ từ lên tiếng. Giọng nói của anh nghe khàn khàn và nghèn nghẹn.

- Tôi biết Phụng là một người tốt. Đừng nói chi anh là người quen biết, ngay cả người xa lạ, nếu bị rớt xuống nước nó cũng cứu nữa. Còn chuyện cám ơn

Chuyện Tình Như ở Trong Mơ

Chương 9

Đêm thật yên tịnh dù mới hơn 11 giờ. Thi Phụng khẽ kéo cánh cửa kính bước ra sân sau. Khoảnh sân nhỏ được bao bọc bằng hàng rào bằng cây. Sát bên kia cũng là khoảnh sân tương tự của phòng Thoại Sơn. Lúc chọn phòng nàng cố tình chọn hai phòng khác nhau dù biết Thoại Sơn sẽ phật lòng. Dường như nàng muốn giữ một khoảng cách giữa mình với Thoại Sơn. Thoạt đầu, khi biết sẽ ở riêng phòng Thoại Sơn hơi có vẻ không vui, nhưng sau đó anh lại tự nhiên chấp nhận và đùa bằng một câu hăm dọa: " Thi Phụng coi chừng bị ma nhát…". Gần nửa đêm mà trời vẫn còn nóng nên nàng chỉ mặc phong phanh bộ áo ngủ mỏng manh. Hít hơi dài không khi nàng ngửi được mùi hương thoang thoảng của loại hoa không biết tên. Chắc đây là mùi hương của thứ hoa dại mà cơn gió từ sa mạc mang về. Xa thật xa về hướng tây những ngọn núi đen mờ dựng lên trên nền trời sang sáng trông giống như một bức tường chập chùng cao thấp. Thi Phụng biết nơi đó chính là nơi mà ngày mai nàng và Thoại Sơn sẽ tới. Grand Canyon. Núi cao. Vực thẳm. Sông sâu. Rừng rú hoang vu. Cỏ cây man dại. Khác hẳn Thoại Sơn nàng bị kích thích nhiều hơn về chuyến đi này nhất là sau khi rời Pheonix. Có thể không khí của sa mạc và cảnh tượng của cây xương rồng khiến cho nàng nhớ lại những huyền thoại về miền viễn tây của Hoa Kỳ.

- Phụng chưa ngủ hả Phụng?

Thi Phụng mỉm cười khi nghe giọng của Thoại Sơn vang lên trong bóng đêm tối mờ mờ.

- Dạ chưa... Phụng hơi khó ngủ... Chắc tại lạ chỗ...

- Anh cũng khó ngủ nên ra đây hóng mát. Đâu ngờ Phụng cũng vậy. Chắc tụi mình *đồng bệnh tương lân*...

Thi Phụng cười lặng lẽ trong bóng tối khi nghe Thoại Sơn nói câu đồng bệnh

Chuyện Tình Như ở Trong Mơ

Chương 10

- Phụng qua đây anh cho xem cái hình này…

Đang nằm xem tivi trên giường của mình, nghe Thoại Sơn gọi Thi Phụng lên tiếng.

- Hình gì vậy anh?

- Qua đây… Đây là chỗ mà mình sẽ đi bộ sáng mai…

Dù không muốn nhưng vì chìu Thoại Sơn nên nàng uể oải ngồi dậy. Nhìn vào màn ảnh của cái laptop giây lát nàng cười nói.

- Mình đứng cạnh thân cây chụp hình chắc đẹp lắm…

- Anh cũng nghĩ như Phụng… Chỉ sợ trợt chân té xuống vực sâu…

Sau khi Thoại Sơn nói xong Thi Phụng chăm chú quan sát rồi cười lên tiếng.

- Phụng nghĩ làm sao mà mình trợt chân rớt xuống được trừ khi có người nào xô mình xuống…

Chuyện Tình Như ở Trong Mơ

Chương 11

Không khí nằng nặng hơi nước sau cơn mưa dầm suốt đêm hôm qua. Nắng vàng yếu ớt rớt trên tàng cây phong lá đã đổi thành màu vàng đậm. Gió nhè nhẹ. Khoảnh sân sau rộng và sâu lót bằng gạch nung đỏ thẳm. Trời cuối tháng 10 lành lạnh dù có nắng. Thoại Sơn ngồi một mình trên cái ghế sắt. Ly cà phê nguội nằm trên bàn ngay trước mặt. Xa xa cách chừng vài mươi bước là hàng rào sắt ngăn với vực sâu. Dưới thung lũng rừng cây đã đổi màu. Hình như mỗi ngày phong cảnh lại khác nhau. Tiếng động rì rầm như là tiếng xe cộ, tiếng người hay là thứ âm thanh mơ hồ vọng lại. Đời sống thật yên bình. Thanh thản. Trật tự. Một đời sống thản nhiên. Không âu lo. Không thắc mắc. Thành ra nhiều khi cũng nhàm chán. Đời sống không có thay đổi đâm ra cũ mèm. Anh hồi tưởng lại chuyến đi Grand Canyon với Thi Phụng. Chuyến du lịch vui, có nhiều điều đáng ghi nhớ. Cũng nhờ đi chung với nhau như vậy mà anh hiểu thêm về cô cộng tác viên khả ái của mình. Xinh đẹp, dịu dàng, lịch thiệp, lãng mạn và giàu tưởng tượng, nàng là một partner hoàn toàn. Anh chỉ có một thắc mắc nhỏ là đôi khi nàng có cử chỉ, thái độ hoặc lời nói bất thường. Dường như tâm tư của nàng đang có mâu thuẫn, âu lo hay băn khoăn về một điều gì. Có thể đó là hoàn cảnh gia đình. Anh nhớ lại câu nói của nàng khi hai người đứng nơi mỏm đá trên bờ vực thẳm ở Grand Canyon. Em... Em... Phụng không làm được anh ơi...".

Thoại Sơn hơi mím miệng cười khi thấy đôi chim cu đáp xuống sân ngay chỗ lon đựng nước uống. Đôi vợ chồng mà con trống to lớn, mập mạp và bộ lông đẹp hơn con mái. Đây là *favorite couple* của Thi Phụng. Ngay lần đầu tiên trông thấy đôi chim cu này nàng cười nói đùa với Thoại Sơn là nàng *fall in love* với chúng. Điều đó khiến cho Thoại Sơn buồn cười. Anh hỏi đùa: " *Như vậy Phụng nghỉ chơi với anh hả* ". Nàng cũng cười đùa: *Phụng tạm thời*

Chuyện Tình Như ở Trong Mơ

Chương 12

Nhìn thấy bóng chiếc Honda Accord quẹo vào đầu đường Anh biết vợ của mình đi làm về. Anh chua chát cười khi nghĩ tới tiếng *vợ* . Phụng không

Chuyện Tình Như ở Trong Mơ

Chương 13

Hân dằn mạnh cái *cell* của mình xuống mặt bàn làm bằng thủy tinh để tỏ lộ sự giận dữ. Ba ngày, không biết bao nhiêu lần anh gọi Thi Phụng mà nàng không trả lời. Không biết vì lý do gì nàng lại cúp máy không liên lạc. Anh thử gọi Thoại Sơn thời máy trả lời cho anh biết Thoại Sơn không có ở nhà. Điều này cho anh nghĩ là hai người đã đi với nhau. Chuyện Thi Phụng đi chơi với Thoại Sơn không làm cho anh quạu quọ bằng chuyện nàng không muốn liên lạc với anh. Thường thường trước khi đi đâu xa nàng đều gọi điện thoại nói cho anh biết trước là nàng sẽ đi đâu, ngày đi cũng như ngày về. Có lần cao hứng nàng còn kể cho anh nghe vài điều về Thoại Sơn mà anh chưa biết. Tuy nhiên lần này hoàn toàn khác hẳn. Điều này chứng tỏ phải có điều gì thay đổi không có lợi cho anh và nhất là cho chuyện giết Thoại Sơn. Hân không nghĩ là Thi Phụng bỏ nhà đi trốn với số tiền của mình. Hai trăm năm chục ngàn tuy nhiều nhưng Thi Phụng không phải là kẻ ham tiền. Thi Phụng không thể bỏ trốn với hai đứa con nhỏ dại và ông chồng ngồi xe lăn. Thi Phụng cũng không thể nói cho Thoại Sơn biết âm mưu của anh bởi vì không có lợi cho nàng. Liệu Thoại Sơn có tin vào những lời Thi Phụng nói không. Liệu Thoại Sơn, sau khi biết được âm mưu giết người lại có thể tha thứ và tiếp tục yêu nàng.

Chuyện Tình Như ở Trong Mơ

Chương 14

Sau tết tây mọi sự đều trở lại bình thường. Thi Phụng đi làm đều đặn. Công việc của nàng chẳng có gì bận bịu, vất vả và nặng nhọc mặc dù Thoại Sơn vừa giao cho nàng lập dàn bài một cuốn truyện mới trong lúc anh đang cố gắng hoàn thành quyển tiểu thuyết *Làm thế nào để giết một văn sĩ* đang viết tới phần sau cùng. Liếc chiếc đồng hồ treo trên tường thấy đã hơn 4 giờ chiều nàng từ từ thu dọn mọi thứ xong tay xách cặp tay cầm bóp nàng bước ra khỏi phòng làm việc của mình. Ngang qua phòng làm việc của Thoại Sơn nàng dừng lại.

- Phụng về hả?

- Dạ... Em phải chỡ thằng Vĩnh và con Hậu đi học võ...

Thi Phụng đi trước và Thoại Sơn theo sau. Ngày nào cũng vậy anh đưa nàng ra tới cửa hoặc đôi khi ra tận xe mới trở vào. Tuy nhiên hôm nay hơi khác. Anh vẫn đứng ngoài sân nhìn theo bóng chiếc Honda cho tới ngã ba. Anh hơi ngạc nhiên thấy xe của Thi Phụng vẫn đi thẳng thay vì quẹo phải để về nhà. Đi thẳng tức là nàng đi tới nhà Hân. Thế nhưng tại sao nàng lại nói phải về nhà đưa con đi học võ. Thầm thắc mắc song Thoại Sơn nghĩ Phụng là em bà con chú bác với Hân do đó chuyện nàng có tới nhà thăm Hân cũng là chuyện thường, không có gì để anh phải nghi ngờ hay đánh dấu hỏi về sự giao du giữa nàng với Hân. Huống chi, quen biết nhau gần một năm anh biết Thi Phụng là một người đàn bà đứng đắn. Nếu gặp một người đàn bà khác, thích tiền bạc và danh tiếng họ đã lăn xả vào để quyến rũ hoặc chài mồi anh từ lâu rồi. Thi Phụng không làm chuyện đó. Mặc dù biết anh yêu nàng, sẵn sàng cưới nàng làm vợ nhưng nàng vẫn lửng lơ con cá vàng, vẫn né tránh mỗi khi anh đề cập tới chuyện hôn nhân. Lý do mà nàng nêu ra rất giản dị. Nàng không thể ly dị chồng để lấy anh. Nàng không muốn hoặc không thể

Chuyện Tình Như ở Trong Mơ

Chương 15

Ánh sáng mờ mờ. Thi Phụng tỉnh giấc. Nhìn đồng hồ nàng thấy 6 giờ sáng. Tiếng thở của Thoại Sơn vang đều đều. Nàng quay qua nhìn. Nét mặt của anh thật trẻ thơ. Bàn tay của Thoại Sơn đang ấp lên ngực chợt động đậy khiến cho nàng biết một điều. Nàng không có mặc quần áo. Dù đầu óc còn váng vất vì cơn say rượu song nàng nhớ lại những gì xảy ra tối hôm qua. Từ khi nghĩ ra ý kiến gặp Chu để thú tội và tố cáo tội ác của Hân thời cái mặc cảm tội lỗi của nàng đối với anh cũng biến mất. Nhờ vậy mà nàng cảm thấy thanh thản và yên tâm. Nhờ vậy mà nàng mạnh dạn yêu anh và không ngần ngại buông thả. Rượu, âm nhạc, sự khát khao ái ân đã khiến, không những nàng mà luôn cả Thoại Sơn buông thả vào mê đắm của tình yêu. Họ ăn, uống, khiêu vũ, ái ân. Họ biến căn nhà rộng thành ra thế giới riêng. Họ cho hết, không giữ gìn. Thi Phụng quên, quên hết, quên mình có chồng, có con. Nàng chỉ nhớ và chỉ muốn sống cho mình, cho tình yêu mà nàng mải mê kiếm tìm từ mấy năm nay. Bây giờ nằm bên cạnh Thoại Sơn, nàng chợt thấy buồn. Nàng buồn vì biết mình đã phạm thêm một lỗi lầm. Mặc dù lỗi lầm có được tha thứ hay không vẫn là lỗi lầm. Tuy nhiên nàng không ân hận mà chỉ buồn, rất nhẹ nhàng và có thể sẽ không kéo dài lâu. Lần đầu tiên gặp Thoại Sơn nàng linh cảm sẽ có cái gì mới lạ làm thay đổi đời mình. Khi vì tiền, nhận lời làm việc cho anh nàng biết điều gì sẽ xảy ra. Nàng ý thức một cách rõ ràng là sớm hay muộn gì giữa mình và anh sẽ nảy sinh tình cảm. Biết bao lần nàng cố gắng một cách khó khăn và hầu như vô vọng để không yêu Thoại Sơn. Nàng đã làm được điều đó. Tuy nhiên một việc xảy ra ngoài dự tính. Cái dvd của Hân đã dồn nàng vào chân tường đồng thời khơi động cái bản năng tự vệ của nàng. Yêu Thoại Sơn nàng không thể giết anh đã đành mà nàng còn làm ngược lại. Bảo vệ anh. Tố cáo tội ác của Hân là nàng bảo vệ Thoại Sơn, bảo vệ tình yêu và hạnh phúc của mình.

Chuyện Tình Như ở Trong Mơ

Chương 16

Hân và Thi Phụng ngồi đối diện nhau qua chiếc bàn làm bằng gỗ đỏ bóng loáng.

- Phụng thích quà sinh nhật của anh hôn?

Làm lơ nụ cười đểu của Hân Thi Phụng gật đầu.

- Dạ thích lắm. Cám ơn anh Hân đã cho Phụng món quà sinh nhật chưa bao giờ có...

- Bây giờ Phụng tính sao?

Hân gằn gằn giọng nói của mình.

- Tính gì anh Hân?

Thi Phụng hỏi bằng giọng tỉnh khô. Dường như nàng cố tình không hiểu Hân muốn hỏi gì.

- Vụ Thoại Sơn...

- À vụ anh Sơn...

Đưa ly nước lạnh lên hớp ngụm nhỏ Thi Phụng cất giọng bình thường nếu không nói là lạnh lùng.

- Phụng đang xúc tiến chuyện đó. Như Phụng đã nói với anh là mình phải kiên nhẫn. Chắc anh Hân không muốn đi tù?

Hân im lặng. Dĩ nhiên là anh không muốn bị lôi ra tòa và bị kết án mười lăm hay hai chục năm tù về tội chủ mưu giết người. Tuy nhiên anh hết kiên nhẫn để chờ đợi. Hôm qua, lúc trò chuyện với Sơn bằng điện thoại, Sơn đã khoe tuần tới sẽ hoàn thành cuốn tiểu tuyết mới nhất. Quyển Làm Thế Nào Để Giết Một Văn Sĩ của anh đã được nhà xuất bản ở New York mua tác quyền

Chuyện Tình Như ở Trong Mơ

Chương 17

Hân và Thi Phụng ngồi đối diện nhau qua chiếc bàn làm bằng gỗ đỏ bóng loáng.
- Phụng thích quà sinh nhật của anh hôn?
Làm lơ nụ cười đểu của Hân Thi Phụng gật đầu.
- Dạ thích lắm. Cám ơn anh Hân đã cho Phụng món quà sinh nhật chưa bao giờ có...
- Bây giờ Phụng tính sao?
Hân gằn gằn giọng nói của mình.
- Tính gì anh Hân?
Thi Phụng hỏi bằng giọng tỉnh khô. Dường như nàng cố tình không hiểu

Hân muốn hỏi gì.
- Vụ Thoại Sơn...
- À vụ anh Sơn...
Đưa ly nước lạnh lên hớp ngụm nhỏ Thi Phụng cất giọng bình thường nếu không nói là lạnh lùng.
- Phụng đang xúc tiến chuyện đó. Như Phụng đã nói với anh là mình phải kiên nhẫn. Chắc anh Hân không muốn đi tù?

Hân im lặng. Dĩ nhiên là anh không muốn bị lôi ra tòa và bị kết án mười lăm hay hai chục năm tù về tội chủ mưu giết người. Tuy nhiên anh hết kiên nhẫn để chờ đợi. Hôm qua, lúc trò chuyện với Sơn bằng điện thoại, Sơn đã khoe tuần tới sẽ hoàn thành cuốn tiểu tuyết mới nhất. Quyển Làm Thế Nào Để Giết Một Văn Sĩ của anh đã được nhà xuất bản ở New York mua tác quyền và sẽ in thành sách. Nó sẽ là cuốn sách bán chạy nhất của tháng 2. Hân càng thêm ứa gan khi nghe Thoại Sơn nhấn mạnh mấy tiếng bán chạy nhất. Đó cũng chính là lý do, sau khi chuyện trò xong anh lập tức gọi Phụng tới nhà để thúc bách nàng.
- Dĩ nhiên là anh không muốn ở tù nhưng anh muốn Phụng làm lẹ lên...
Thi Phụng ngước lên nhìn người đối diện. Hân đọc thấy trong mắt nàng một vẻ cương quyết, tự tín và lạnh lùng. Đó là điều anh chưa bao giờ thấy ở nàng kể từ khi quen biết cho tới ngày hôm nay.
- Phụng cũng muốn làm cho xong việc nhưng dục tốc bất đạt đó anh Hân. Anh có muốn nghe Phụng trình bày cách thức giết người không?
Hân chầm chậm gật đầu. Hớp ngụm nước lạnh cho thông cổ Thi Phụng từ từ tiếp bằng một câu hỏi.
- Muốn giết mà không bị tù tội thời mình phải làm sao thúc đẩy cho người mà mình muốn giết phải tự chết. Điều này có nghĩa là làm cho họ tự tử. Anh Hân có cách gì làm cho anh Sơn tự tử?
Hân cau mày khi bị Thi Phụng hỏi một câu khó trả lời bởi vì tuy có ý muốn Thoại Sơn chết nhưng anh chưa bao giờ nãy ra cái ý làm Thoại Sơn phải tự tử.
- Muốn giết một người nào thời mình phải điều tra và nghiên cứu để biết tính tình, sở thích, giờ giấc đi lại... Anh Hân quen với anh Sơn lâu rồi vậy anh biết ảnh thích cái gì? Tánh tình của ảnh như thế nào?
Hân tỏ ra lúng túng vì bị hỏi một câu bất ngờ. Mặc dù là bạn học với nhau nhưng anh cũng không thân với Thoại Sơn lắm. Không những không thân mà anh còn ganh ghét ngầm với Sơn vì mặc cảm thua kém của mình. Khi lớn lên đi vào nghề viết lách anh càng thêm ghét Thoại Sơn nhiều vì Thoại Sơn nổi tiếng hơn và được độc giả ái mộ. Do ở tính thâm trầm, ít nói nên

anh không tỏ lộ sự ganh ghét của mình. Tuy nhiên theo ngày tháng sự ganh ghét không có chỗ phát tiết đã biến thành mối thù hằn sâu đậm. Đó là lý do khiến cho anh nảy ra ý nghĩ mướn Thi Phụng giết Thoại Sơn.

Cuối cùng Hân lên tiếng. Giọng của anh ta mất đi vẻ tự tín thường ngày.
- Mặc dù là bạn học với nhau song anh và Sơn không thân lắm... Hai đứa cũng không chơi với nhau. Thỉnh thoảng có tiệc anh mới mời Sơn tới nhà...

Thi Phụng cười thầm khi nghe Hân thú nhận. Riêng nàng nhờ có chủ tâm, nên trong thời gian làm việc với nhau, đã âm thầm nhận xét và ghi nhận tính tình, sở thích, hoạt động hằng ngày. Nàng biết nhiều về ưu và khuyết điểm của Thoại Sơn. Nàng biết anh thích ăn món gì, loại thức ăn nào. Nàng biết anh là một người giàu tình cảm, hiền lành, tử tế và khiêm nhường. Gần đây nàng mới khám phá ra nhiều chuyện khiến cho nàng ngỡ ngàng đồng thời vui mừng và cảm phục người tình nhiều hơn nữa. Một hôm nàng tới nhà trong lúc Thoại Sơn đi New York. Vào phòng ngủ nàng thấy phong thư đã mở rồi của ngân hàng gởi về hàng tháng. Tò mò nàng mở ra đọc. Cái giấy tường trình của nhà băng cho nàng biết anh đã làm rất nhiều việc mà nàng không ngờ. Anh gởi tiền cho các thương phế binh, cho trẻ em tàn tật hoặc mồ côi Việt Nam. Sự tò mò tìm hiểu về người mà mình yêu thương khiến cho nàng lục tìm giấy tờ trong phòng. Thoại Sơn gởi tiền cho một cơ quan giúp đỡ những người vô gia cư, cho Salvation Army, Red Cross tại nơi mình cư ngụ. Anh là một trong ba người đứng ra thành lập một cơ quan giúp đỡ cho học sinh nghèo muốn đi học đại học mà không có tiền.
- Phụng...
Tiếng gọi của Hân khiến cho Thi Phụng ra khỏi dòng suy nghĩ của mình.
- Xin lỗi anh Hân. Phụng hay suy nghĩ vẩn vơ...
Ngừng lại với tay lấy ly nước lên hớp một ngụm nhỏ xong Thi Phụng cười nhìn Hân.
- Anh Sơn là một người giàu tình cảm và lý tưởng...
Tuy thấy nụ cười mỉa mai của Hân song Thi Phụng tảng lờ nói tiếp. Dường như nàng nói cho mình nghe hơn là để cho Hân nghe.
- Thoại Sơn có thể chết vì tình...
Hân nhìn đăm đăm Thi Phụng. Anh lờ mờ nghĩ ra điều mà Thi Phụng ám chỉ nhưng vẫn im lìm không dám nói ra.
- Bởi thế chỉ có tình yêu mới làm cho Thoại Sơn đau khổ và tự quyên sinh...
Hân gật đầu. Cầm lấy cái bóp da như sửa soạn đứng lên Thi Phụng tiếp nhanh.

- Anh Hân nên kiên nhẫn. Nếu anh không kiên nhẫn và nghe theo sự xếp đặt của Phụng thời Phụng sẽ trả lại tiền và để anh Hân làm một mình...
Hân cười hực.
- Phụng dám... Phụng nên biết tôi có đủ bằng chứng để lôi cô ra tòa. Nếu Thoại Sơn mà xem cái dvd thời nó sẽ ghê tởm cô...
Thi Phụng mỉm cười. Nàng có thái độ bình tịnh trước lời hăm dọa của Hân. Điều đó khiến cho anh ngạc nhiên.
- Anh Hân chắc biết anh Chu?
- Tôi biết...
- Cách đây hơn tuần lễ Phụng có gặp anh Chu ở nhà anh Sơn. Viện cớ là mình cần biết một vài điều căn bản về cuốn tiểu thuyết Làm Thế Nào Để Giết Một Văn Sĩ nên Phụng có hỏi anh Chu về trường hợp giết người. Ảnh cho biết là nếu Phụng tự thú nhận tội ác của mình với cảnh sát đồng thời hợp tác với họ để truy tố anh Hân thời Phụng sẽ được miễn truy tố. Tuy có gia đình nhưng Phụng là một kẻ vô danh. Còn anh Hân là văn sĩ tiếng tăm. Nếu nội vụ đổ bể ra thời sự nghiệp văn chương của anh sẽ chấm dứt...

Hân nhìn Thi Phụng trừng trừng. Nếu có thể anh sẽ bóp cổ nàng chết. Tuy nhiên anh cố dằn cơn nóng giận. Giọng nói của anh gầm gừ trong cổ họng.
- Còn cô... Cô cũng sẽ mất Thoại Sơn...
Thi Phụng bật lên tiếng cười thánh thót.
- Anh Hân nói như thế là anh Hân chưa biết Thoại Sơn. Anh Hân chưa biết anh Sơn yêu Phụng tới mức độ nào. Phụng nghĩ nếu Phụng thú thật anh Sơn sẽ tha thứ cho Phụng. Ảnh có thể bị shock lúc ban đầu nhưng sau đó ảnh sẽ tha thứ cho Phụng bởi vì mất Phụng là ảnh sẽ mất tình yêu... Anh Sơn là một người có lòng quãng đại và độ lượng. Ảnh không như một vài người khác nhỏ nhen và ti tiện...
Hân biết Thi Phụng chưởi khéo mình. Giận xanh mặt song anh cố nhịn không để lộ ra ngoài. Đứng dậy như có ý tiễn khách anh cười nói một cách vui vẻ với Thi Phụng.
- Phụng nói có lý lắm. Anh sẽ nghe theo lời Phụng cố gắng chờ đợi. Hi vọng Phụng sẽ không làm anh phật lòng...

Thi Phụng im lặng bước ra cửa. Trên đường lái xe trở về nhà nàng miên man suy nghĩ về những lời mình đã nói với Hân. Mặc dù nói với Hân như vậy nhưng thật ra nàng không dám quả quyết là Thoại Sơn sẽ thứ tha chuyện nàng cùng với Hân âm mưu giết anh. Cũng vì thế mà nàng do dự chưa dám thố lộ việc làm xấu xa của mình. Nàng sợ. Nàng sợ mất Thoại Sơn. Nàng sợ

mất tình yêu. Nàng biết nàng đã phạm tội và không muốn dấn sâu vào tội ác. Nàng không thể giết Thoại Sơn. Nàng không thể, bằng cách này hay cách khác, bằng bất cứ hành động nào giết chết Thoại Sơn hoặc làm cho anh tự tử. Nàng yêu anh và nàng phải bảo vệ tình yêu của mình. Hạnh phúc đang ở trong tay. Nàng không thể để nó vuột mất. Hạnh phúc chỉ tới với nàng một lần mà thôi.

Hân ngồi im nhìn ra ngoài đường. Từ trong phòng làm việc nơi tầng thứ nhì anh có thể thấy con đường tráng nhựa phẳng phiu. Hàng cây xanh cao nhất rung rinh trong cơn gió nhẹ. Nắng hanh vàng đọng trên mái nhà màu nâu của căn nhà đối diện. Sau lần gặp nhau hôm kia anh không hề nghe tin tức gì của Phụng. Gọi điện thoại mấy lần mà nàng im lặng không chịu trả lời. Điều đó khiến cho anh tức bực lẫn lo âu. Chuyện mướn nàng giết chết Thoại Sơn đi tới một giai đoạn cuối cùng nhưng lại không có nhiều thuận lợi cho anh. Điều đó không có chi lạ bởi vì anh đã phạm nhiều lỗi lầm. Chọn Thi Phụng là một lỗi lầm thứ nhất. Chọn một người đàn bà làm hit man, anh đã phạm một sai lầm căn bản. Do ở bản tính cố hữu của mình là sợ hãi, mềm yếu, tình cảm, đàn bà không phải hoặc khó thể trở thành kẻ giết người chuyên nghiệp. Lỗi thứ nhì của anh là hấp tấp, vội vàng không chịu suy nghĩ và nghiên cứu tường tận về tính tình của Thi Phụng. Nàng trẻ đẹp, bặt thiệp, duyên dáng, quyến rũ. Đó là những ưu điểm hiếm người có được. Tuy nhiên nàng cũng có một vài khuyết điểm như nặng về tình cảm và nhất là lương thiện. Chính cái thiện, hay cái lương tâm trong sáng đã khiến nàng do dự không thể dứt khoát tư tưởng cũng như hành động của mình. Kẻ giết người có dự mưu là kẻ có cái mầm ác ở trong tâm của họ. Riêng Thi Phụng thời không. Nàng nhận lời anh chẳng qua do hoàn cảnh dồn ép chứ thật tâm nàng không phải là kẻ giết người vì bất cứ vì lý do gì. Cái lầm thứ ba của anh là đánh giá thấp đối thủ của mình. Vì tự tính, chủ quan, anh đã coi thường Thoại Sơn. Một điều quan trọng nhất khiến cho mưu định của anh bất thành là tình yêu. Do hoàn cảnh đặc biệt, chồng bị tai nạn ngồi xe lăn mấy năm, nên Thi Phụng là một người đàn bà thiếu thốn tình yêu. Nàng khao khát được nghe lời âu yếm, cử chỉ dịu dàng, thái độ thông cảm, hiểu biết và chia xẻ. Nàng có chồng nhưng chồng nàng không làm tròn bổn phận của một người chồng cho nên khi gặp Thoại Sơn nàng biết mình đã gặp được một người đàn ông lý tưởng. Từ đó nàng yêu Thoại Sơn và không thể giết người mà mình yêu thương. Những điều đó vượt ra ngoài sở liệu của anh. Bây giờ ngồi suy nghĩ lại Hân biết anh cần phải điều chỉnh kế hoạch của mình trước khi sự tình tồi tệ hơn. Một điều quan trọng nhất và cũng là lỗi lầm lớn nhất mà anh mắc phải chính là phong thư gởi cho Thi Phụng. Anh tưởng dùng cái dvd để hăm

dọa, thúc hối nhưng đồng thời cũng đẩy Thi Phụng vào chân tường. Vì muốn bảo vệ mình và Thoại Sơn, nàng có thể sẽ có phản ứng ngược lại rất bất lợi cho anh. Thi Phụng có thể tự thú tội của mình với cảnh sát và cái dvd cộng thêm hai cái chi phiếu mà anh đã ký cho nàng là một bằng chứng hiển nhiên để cảnh sát truy tố anh ra tòa về tội chủ mưu giết người. Nghĩ tới chuyện này Hân lo âu. Cảm giác bất an này theo đuổi khiến cho anh ngồi đứng không yên. Muốn xoay chuyển lại tình thế anh cần phải gặp Phụng để thu hồi tang chứng. Ngoài ra anh cần phải nhớ là không thể mắc phải lỗi lầm nữa.

Chuyện Tình Như ở Trong Mơ

Chương 18

Chu vồn vả đón tiếp Thi Phụng ngay tại văn phòng của mình.
- Phụng uống gì tôi lấy cho?
- Dạ cám ơn anh. Anh cho Phụng xin ly nước lạnh...
Chu đi ra ngoài rồi lát sau trở vào. Đặt ly nước lạnh xuống bàn ngay chỗ Thi Phụng ngồi anh tươi cười hỏi.
- Sao chừng nào đám cưới. Sơn khoe với tôi là nó mua cho Phụng cái nhẫn đính hôn...
Thi Phụng cười e lệ. Hớp ngụm nước nàng thốt. Giọng của nàng run run.
- Chắc anh Sơn cũng nói cho anh biết là Phụng đã nhận lời cầu hôn của ảnh...
Chu gật đầu cười. Nhìn người đối diện giây lát anh mới lên tiếng. Giọng của anh dịu dàng và thân ái như nói với một người bạn thân.
- Sơn có nói điều đó. Tụi này là bạn thân với nhau, thương nhau như anh em ruột. Hai vợ chồng tôi rất vui mừng khi biết Phụng và Thoại Sơn yêu nhau. Sơn là một người tốt...
Thi Phụng gật đầu.
- Phụng biết anh Sơn là một người tốt. Ảnh sẽ là một người chồng mà Phụng mong ước được có trong mơ của mình...
Chu gật đầu cười. Nụ cười của anh thật hiền hậu. Điều đó khiến cho Thi Phụng cảm thấy an tâm và không ngại ngần nói ra hết những rắc rối của mình.
- Khi anh Sơn ngỏ lời cầu hôn thời thật ra Phụng cũng do dự không dám nhận bởi vì hai điều. Thứ nhất là hoàn cảnh gia đình. Phụng đang có chồng và vẫn chưa ly dị chồng. Điều thứ nhì là Phụng cảm thấy không xứng đáng

với tình yêu của anh Sơn dành cho Phụng...
Chu im lặng nghe. Anh nhận thấy nội tâm của Phụng có điều gì bất ổn. Lời nói của nàng có nhiều mâu thuẫn và đôi khi lộn xộn. Hơn nữa nàng lại có thái độ băn khoăn và bứt rứt. Dường như nàng đang lâm vào chuyện gì khó xử hoặc khó nói ra.
- Sở dĩ Phụng nhận lời cầu hôn chỉ vì không muốn anh Sơn buồn, không muốn làm ảnh thất vọng...
Chu cau mày. Anh lờ mờ đoán ra lý do Phụng điện thoại xin gặp mình. Nàng có điều gì khó thố lộ ngay cả với Thoại Sơn.
- Phụng là vợ chưa cưới của Sơn thời cũng là bạn của tôi. Vậy có điều gì thắc mắc Phụng cứ nói ra. Chuyện Phụng chưa ly dị chồng mà nhận lời cầu hôn của Sơn cũng không có gì quan trọng. Not a big deal ...
Chu nhấn mạnh câu nói cuối của mình. Phụng mỉm cười nhìn Chu với vẻ biết ơn.
- Đó là tôi nói về lý. Còn về mặt tình cảm thời chắc không có ai trách móc hay chê bai Phụng ly dị người chồng tàn phế và bất lực của mình để lấy một người chồng khác. Phụng còn trẻ mà. Phụng còn hai đứa con nhỏ phải nuôi dưỡng. Phụng phải nghĩ tới tương lai của con cái. Thoại Sơn có khả năng về tài chánh để giúp Phụng cho con lên đại học...
- Dạ anh Chu nói đúng. Phụng cũng cám ơn anh Chu đã hiểu và thông cảm cho hoàn cảnh của Phụng. Phụng hân hạnh có anh Chu là bạn...
Bật cười vui vẻ Chu nói đùa.
- Khi Sơn và Phụng có con tôi sẽ yêu cầu được làm cha đỡ đầu của đứa bé...
Thi Phụng mỉm cười sung sướng. Tuy nhiên sau đó nàng trở lại vẻ buồn rầu và lo âu.
- Chuyện hôn nhân của anh Sơn và Phụng sẽ êm đẹp nếu không có một rắc rối. Phụng xin gặp anh Chu cũng vì rắc rối này. Phụng nghĩ anh Chu có thể giúp đỡ Phụng...

Chu im lặng nghe Thi Phụng trình bày câu chuyện. Thỉnh thoảng anh cau mày. Có lúc anh thở dài. Đôi khi anh há miệng định nói hay định hỏi nhưng cố gắng kềm giữ để cho Thi Phụng kể đầu đuôi câu chuyện. Cuối cùng Thi Phụng chấm dứt bằng tiếng thở dài rồi nói trong tiếng khóc.
- Phụng cảm thấy mình không xứng đáng với tình yêu của anh Sơn. Phụng biết mình phạm tội...

Chu nhìn Thi Phụng đang ngồi dối diện với mình qua chiếc bàn rộng. Anh không thấy một kẻ âm mưu giết người. Anh chỉ thấy một người đàn bà hiền

lành đôn hậu, vì hoàn cảnh phải làm chuyện xấu. Thi Phụng không thể trở thành kẻ giết người.
- Phụng biết mình làm bậy và tự động gặp tôi để trình bày. Phụng đã làm đúng. Đứng vai trò của một người cầm cán cân công lý tôi sẽ giúp Phụng và ngược lại Phụng phải giúp tôi...
- Dạ anh Chu muốn Phụng giúp điều gì. Nếu làm được Phụng sẵn sàng...
Chu mỉm cười nói với Thi Phụng bằng giọng nhẹ nhàng.
- Tôi cần Phụng làm nhân chứng. Tôi cần có bằng chứng để truy tố Hân...
Khẽ gật đầu Phụng mở bóp lấy ra một phong bì màu vàng đưa cho Chu.
- Trong này có hai cái chi phiếu mà anh Hân đã trả cho Phụng. Ngoài ra còn có hai cái dvd ảnh thu hình...
Thi Phụng ngập ngừng không nói hết câu song Chu gật đầu tỏ vẻ hiểu.
- Hân còn đưa cho Phụng hai mươi lăm ngàn tiền mặt nhưng Phụng lỡ xài hết rồi...
Thấy vẻ ngượng ngùng và sợ sệt của Thi Phụng Chu không nỡ nặng lời nên anh cười trấn an.
- Không sao... Hai cái chi phiếu và cái dvd này cộng thêm lời thú tội của Phụng cũng đủ bằng chứng cho tôi truy tố Hân rồi...
- Dạ Phụng cám ơn anh Chu nhiều lắm...

Nói xong Thi Phụng đứng lên vì biết Chu rất bận bịu. Thân tiễn Thi Phụng ra tới cửa Chu còn nói thêm.
- Tôi khuyên Phụng nên thú thật với Sơn. Nếu thật tình thương yêu Phụng thời nó sẽ tha thứ. Không có ai giấu diếm được sự thật đâu...
- Dạ Phụng sẽ nghe lời anh...

Chuyện Tình Như ở Trong Mơ

Chương 19

Thi Phụng gấp lá thư bỏ vào phong bì đã đề tên người nhận và dán sẵn tem. Nước mắt nàng rơi lả tả trên phong thư tình gởi cho Thoại Sơn. Nàng có thừa nước mắt để dán kín phong thư lại.

- Anh yêu,

Đúng ra em phải gặp mặt để nói cho anh biết chuyện này nhưng em sợ em không có đủ can đảm để nói cho nên em phải viết thư. Sau khi anh đọc thư xong thời em cũng xin anh một điều là anh hãy quên em đi vì em không xứng đáng làm người yêu và làm vợ anh. Em đã làm một chuyện xấu và em phải trả cái giá cho việc làm của mình.

Hơn nữa năm trước đây em tình cờ gặp Hân và sau đó quen Hân. Trước hết em xin minh định với anh là em không yêu Hân cũng như không có một liên hệ tình cảm nào với Hân hết. Chuyện của em với Hân hoàn toàn là business . Quen nhau thời gian Hân mướn em làm việc cho Hân. Lúc đó vì cần tiền nên em đã nhận lời. Chắc anh còn nhớ lần đầu tiên mình gặp nhau. Đêm hôm đó Hân đã trả cho em một ngàn đô la để em tìm cách làm quen với anh. Chuyện mà Hân giới thiệu em là em bà con chú bác của Hân cũng do Hân xếp đặt. Sau đêm đó Hân đề nghị trả cho em hai trăm năm chục ngàn để em giết anh. Lý do mà Hân muốn giết anh là vì ganh tị với tài năng của anh. Anh chết Hân sẽ trở thành người viết văn nổi tiếng nhất. Lúc đó vì bị thất nghiệp không có tiền lại thêm nợ nần tùm lum nên em đã nhận lời mà không chịu suy nghĩ chính chắn.

Trong lần gặp gỡ đầu tiên em biết là anh rất thích em và chính em, em cũng cảm mến anh nữa. Xuyên qua thời gian quen biết, em mới khám phá ra anh là một người đàn ông hiền hậu, thật thà, tử tế và giàu tình cảm. Anh còn nhớ lần chúng mình đi ngũ đại hồ không. Chính em, do đồng tiền thúc bách đã tính trấn nước anh chết. Nhưng không hiểu vì lý do gì mà em chỉ làm nửa chừng. Cũng như khi anh bị rơi xuống nước trong đêm bão tố em đã quăng dây cứu anh. Lần chúng mình đi Grand Canyon cũng vậy. Em vẫn còn mang ý định thủ tiêu anh. Em mơ thấy anh rơi xuống vực sâu nằm chết. Nhiều đêm em đã sống trong ác mộng thấy em cầm dao đâm anh chết. Em sống trong nỗi thấp thỏm. Em sống trong sự lo âu. Hân đã nhiều lần thúc hối, hăm dọa em phải giết anh. Em xấu hổ vì tiền mà em trở thành một kẻ giết người, giết một người đã giúp đỡ mình, đã đối xử tốt với mình và nhất là đã thành thật

yêu thương mình. Cái mặc cảm tội lỗi đã giày vò em, khiến cho em ăn ngủ không yên, làm cho em cảm thấy mình không xứng đáng với tình yêu của anh. Gần đây anh lại ngỏ ý lấy em làm vợ. Điều đó khiến cho em suy nghĩ rất nhiều và sau cùng đi tới một quyết định. Em biết em không thể, không đủ can đảm để giết anh, cho nên cách duy nhất là em dẹp bỏ ý nghĩ giết anh. Em đã gặp anh Chu và trình bày câu chuyện cũng như nỗi khổ tâm của em. Em biết em đã phạm tội và sẽ bị pháp luật trừng trị nhưng em bằng lòng với quyết định của mình. Em chỉ có điều ân hận là em gặp anh, yêu anh nhưng cuối cùng bị mất tình yêu mà mình đã mong ước trong giấc mơ của mình hồi còn trẻ...

Sau hết em xin anh đừng tìm gặp em. Anh hãy quên em đi vì em không xứng đáng với anh, với tình yêu diễm tuyệt mà anh đã cho em. Em cũng không van xin anh sự tha thứ bởi vì em không đáng được tha thứ...

Thoại Sơn thở dài khi đọc xong lá thư của Phụng. Anh vừa giận vừa thương nàng. Nhưng anh biết mình thương nhiều hơn giận. Hôm qua Chu gọi điện thoại nói cho anh biết chuyện Hân chủ mưu giết anh bằng cách mướn Phụng làm hit man . Với lời khai của Phụng và các bằng chứng hiển nhiên nên Hân đã bị bắt và sẽ bị truy tố. Vì không muốn chuyện lộ ra có hại cho Phụng nên anh đã khẩn khoản xin Chu ngưng truy tố Hân. Chu còn cho anh biết là Phụng vì lý do tự thú tội và có công hợp tác với chính quyền nên nàng được trả tự do.

Ngôi nhà rộng im lìm và vắng vẻ. Thoại Sơn cảm thấy cô đơn và buồn rầu. Hết rồi bóng dáng thướt tha và yêu kiều của Thi Phụng. Anh không còn được nghe tiếng cười hạnh phúc của người yêu. Giọng thủ thỉ ân tình của nàng. Nụ hôn mật ngọt. Thân thể mềm ấm. Mùi hương của ái ân như lãng đãng đâu đây, bàng bạc trong căn nhà quạnh hiu. Mình phải làm sao? Thoại Sơn tự hỏi. Quên đi chuyện cũ? Tha thứ cho Thi Phụng? Nối lại cuộc tình dang dở? Những câu hỏi lởn vởn trong trí. Anh biết là anh yêu Thi Phụng.

Anh cần nàng và không thể sống thiếu nàng.

Tiếng còi vang lên báo hiệu giờ tan sở. Thi Phụng uể oải dọn dẹp bàn giấy của mình. Sau khi lá thư từ biệt được gởi đi nàng tự động nghỉ làm cho Thoại Sơn. Cũng may nàng được hãng bảo hiểm State Farm nhận làm thư ký lo sổ sách giấy tờ. Lương không nhiều lắm nhưng gia đình nàng tạm thời qua cơn khốn khó.

Mở cửa, ngồi vào tay lái nàng ngồi thẩn thờ chưa vội mở máy xe. Nàng cảm thấy nhớ nhung. Nhớ quay quắt cả người. Nhớ lười ăn biếng ngủ. Nhớ môi hôn ngọt ngào. Nhớ ái ân đắm say. Nhớ nụ cười tiếng nói. Hình dung ra khuôn mặt của Thoại Sơn nàng ứa nước mắt. Anh đã ra đi khỏi cuộc đời của nàng. Bây giờ chỉ có nàng ngồi ôn lại chuyện cũ, gặm nhắm nỗi đau của mình. Anh ơi... dù xa anh em vẫn yêu anh mãi mãi. Em vẫn cám ơn anh đã cho em một thời mật ngọt, một tình yêu diễm tuyệt không có trong mơ. Em biết điều đó. Không bao giờ có tình yêu đẹp như mình mơ ước phải không anh...

Tiếng chuông điện thoại vang lên. Một tiếng. Hai tiếng. Thi Phụng tần ngần. Nàng không có mong đợi người khác gọi mình. Ba tiếng. Bốn tiếng. Nàng chậm chạp mở máy. Số điện thoại lạ.

- Hello...

Đầu dây bên kia vang lên giọng nói trầm khàn, thật lạ mà nàng chưa bao giờ nghe. Người lạ nói tiếng Anh trôi chảy nhưng giọng lại giống như người ngoại quốc nói tiếng Anh. Tuy giọng nói là lạ song nàng nghe âm hưởng hao hao như giọng nói của một người mà nàng đã quen là Hân.

- Tôi đã bắt cóc hai đứa con của bà. Nếu bà muốn chuộc mạng cho con thời

bà phải đích thân tới gặp tôi để thương lượng...

Lạnh toát người vì sợ hãi. Thi Phụng hầu như muốn buông rơi cái điện thoại của mình rồi sau đó bật khóc nức nở.

- Ông ơi... Tôi van ông đừng có giết con tôi... Ông muốn gì tôi cũng làm theo ý của ông...

- Bà phải làm theo lời tôi dặn. Thứ nhất bà không được báo cảnh sát. Bà nghe rõ chưa?

Tiếng người lạ gằn gằn. Thi Phụng lập lại.

- Tôi biết... Tôi sẽ không báo cảnh sát...

- Thứ nhì bà phải đi một mình tới gặp tôi. Bà nghe rõ chưa?

- Dạ tôi nghe ông...

- Bà biết đường lên núi không?

- Dạ biết...

- Ok... Bây giờ bà hãy lái xe lên núi rồi tôi sẽ chỉ đường tiếp cho bà. Bà nên nhớ là tôi có người theo dõi và quan sát bà. Muốn gặp mặt hai đứa con bà tuyệt đối không nên gọi cảnh sát...

- Dạ tôi sẽ làm theo lời ông dặn...

Như một kẻ mất hồn Thi Phụng thẩn thờ lái xe. Nàng lo lắng và sợ hãi. Lòng thương con khiến cho nàng làm theo lời dặn bảo của người lạ mà không nghĩ tới hậu quả. Nàng cũng không đủ bình tĩnh để suy nghĩ bất cứ chuyện gì có thể nguy hại cho bản thân. Nàng sợ cuống lên tới độ không chịu báo với cảnh sát. Đi hết con đường lên núi nàng mới chợt nhận ra đây là con đường tới nhà của Hân và Thoại Sơn. Tên Hân làm cho nàng liên tưởng tới chuyện vì oán giận mình đã tố cáo nên anh ta bắt cóc con mình để trả thù. Ý tưởng đó khiến cho nàng càng thêm sợ hãi.

- Bà tới đâu rồi?

Tiếng người lạ vang lên đầy hăm dọa.

- Tôi đã lên tới đỉnh...

- Bà biết Meadow Lane chứ gì?

- Dạ tôi biết...

- Bà quẹo vào Meadow Lane xong tìm ngôi nhà màu trắng có chiếc SUV đen đang đậu trước cửa. Tôi sẽ chờ bà... Bà nghe rõ chưa?

- Dạ tôi nghe ông rõ. Còn hai đứa con của tôi ở đâu?

- Chúng nó đang ở trong xe với tôi...

Điện thoại bị người lạ cắt đứt một cách đột ngột khiến cho Thi Phụng không kịp hỏi thêm tiếng nào. Khi nghe kẻ lạ nói tới tên đường Meadow Lane nàng quả quyết kẻ bắt cóc con mình chính là Hân vì nhà của Hân cũng nằm trên đường này. Tuy nhiên kẻ lạ lại bảo nàng quẹo trái thay vì quẹo phải. Đó là

một khác biệt. Khác biệt thứ nhì là nhà của Hân màu xanh chứ không phải màu trắng. Quẹo trái ở ngã tư nàng lái xe chầm chậm trên đường. Tự dưng nàng ứa nước mắt. Quãng đường này nàng đã đi về hàng ngày khi còn làm việc cho Thoại Sơn. Nàng nhớ từng ngôi nhà. Nàng quen từng cái thùng thơ. Nàng biết các thân cây dọc theo hai bên đường. Trên quãng đường này nàng và Thoại Sơn từng nắm tay nhau đi trong những buổi trưa mát trời. Cũng chính trên con đường đầy bóng mát này nàng đã nói cho anh nghe về những ước mơ vụn vặt của minh. Kỹ niệm đẹp mà cũng vô vàn chua xót. Cuối cùng nàng dừng lại khi thấy chiếc xe SUV màu đen. Nàng ngạc nhiên vì chiếc xe lại đậu ngay trước cửa nhà của Thoại Sơn. Không lẽ Hân đã bắt cóc Thoại Sơn và luôn cả hai đứa con của mình. Thi Phụng lẩm bẩm. Có thể lắm... Có thể Hân muốn bắt luôn cả nàng nữa... Đậu xe lại nàng chậm chạp đi tới chiếc xe sơn đen. Nơi cửa kính có miếng giấy trắng. Thi Phụng đọc nhỏ.

- Cửa không khóa. Bà đi vào nhà. Hai đứa con của bà ở trong đó...

Hơi ngần ngừ rồi sau cùng nàng lẩm bẩm.

- Đi thời đi... Cùng lắm là mình chết chung với Thoại Sơn...

Năm phút để nàng đi hết con đường tráng xi măng dẫn vào cửa. Đúng như lời kẻ lạ nói. Cửa không có khóa. Nhà vắng tanh. Sự im lặng làm cho nàng sờ sợ và do dự không dám bước vào. Cuối cùng nàng cũng phải bước đi. Phòng làm việc của nàng vẫn y nguyên. Phòng ngủ của Thoại Sơn cũng không có gì thay đổi. Nhà bếp cũng vậy. Theo cầu thang nàng bước xuống phòng giải trí. Thảm mượt như nhung. Quầy rượu có chai sâm banh ướp nước đá. Đèn mờ mờ. Nhạc cất lên dìu dịu. Lời ca như tiếng thì thầm.

- Yêu nhau trong cuộc đời

Mơ duyên tình dài

Gắn bó đôi lời

Ta quen nhau một ngày

Thương nhau một đời

Giữ cho lâu dài...

Khi yêu nhau lần đầu

Duyên chưa đậm màu

Cũng đã say nhiều

Rồi thời gian quen biết

Tình ta tha thiết muôn phần...

Tiếng hát như tiếng lòng, xoáy sâu vào nỗi đau niềm nhớ khiến cho nước mắt của Thi Phụng ứa ra làm nhạt nhòa cảnh vật. Thoại Sơn hiện ra sau quầy rượu. Thi Phụng lịm người. Cũng nụ cười thân quen. Cũng ánh mắt đam mê. Củng mái tóc bềnh bồng. Cũng hơi hám thân quen. Cũng những gì nàng đã thấy trong mơ của mấy tháng xa nhau. Từng bước. Từng bước. Tình yêu đẩy

họ lại gần nhau, gần nhau hơn cho tới khi mặt chạm mặt và tay trong tay.

- Tôi bắt cóc bà và con bà... Bà có chịu đi với tôi không?

Thi Phụng thì thầm.

- Ông không cần bắt cóc tôi cũng tình nguyện đi theo ông... mãi mãi...

Thu 2009

chu sa lan

Nguồn: Tác giả / VNthuquan - Thư viện Online
Người đăng: Ct.Ly
Thời gian: 06/07/2010 10:55:58 CH